

STRAKATÝ e-ZPRAVODAJ

38/2023

Trophée des
Montagnes 2023

6-8

Jak jsme se zase (už po
čtrnácté) **setkali**

13

Hledá se **nový domov**
pro dvě feny ČSP

36

OBSAH	2
ÚVODNÍK	2
CO NÁS ČEKÁ	3
Plán akcí	3
ZPRÁVY ZE SPOLKU	3
Aktuálně ve spolku ČSP	3
Na stopě - aneb v hlavní roli DNA - díl 2	4
UŽ JE ZA NÁMI	5
Mistrovství strakáčů v dogtrekkingu	5
Trophée des Montagnes 2023	6
Neplánované strakaté Slovinsko	9
Strakáči na ČASS MČR v canicrossu 2023	13
Jak jsme se zase (už po čtrnácté) setkali	14
Mistrovství republiky ČSP v Rally obedience	17
STRAKATÝ BALT... aneb dvanáct do tuctu 2023	19
My Spotted adventure in Prague	22
Fotoreportáž ze strakatého splutí Dyje	25
ROZHOVOR	26
Trénink, motivace a závodění strakáčů	26
Fany a Rozárka	26
Míša a Ema	29
ČLÁNKY	33
Český strakatý pes je veselý a výjimečně přátelský!	33
CO VŠE JSME DOKÁZALI	35
Podzimní výstava Ostružno	35
Složení zkoušky	36
VÝZVY	36
Hledá se nový domov pro dvě feny ČSP	36
CHOVATELSKÉ OKÉNKO	37
Nakryté feny	37
Narozené vrhy	37
Bonitace Ostružno	38
ZÁBAVA	39
Najdi strakáče	39

Milí strakáčníci,

tři měsíce uběhly jako voda a já Vás srdečně vítám u dalšího čísla našeho Strakatého e-Zpravodaje. Aktuální číslo má neuvěřitelných 40 stránek, na kterých najdete spoustu zajímavých článků a reportáží. Samozřejmě jsou i výsledky podzimní výstavy a bonitace, které se konaly v rámci Strakatého setkání.

Během období mezi minulým a tímto číslem zpravodaje se uskutečnilo několik mistrovství českého strakatého psa - konkrétně šlo o mistrovství v dogtrekkingu, rally obedience a agility. O prvních dvou zmíněných mistrovstvích najdete více informací v tomto čísle, mistrovství v agility proběhlo až po uzávěrce. Věřím ale, že se o něm dočtete v dalším čísle zpravodaje společně s reportáží o mistrovství v canicrossu a scooterjoringu, které se koná o svátečním víkendu 28.–29. 10. 2023 v Němčicích.

V posledních měsících jste také mohli zaznamenat takový menší strakátý boom s novými strakáčky. Jen v období 12. 6. až 30. 9. se narodilo 8 vrhů se skoro padesátkou strakáčků. A to ještě nepočítám tři další vrhy, které se narodily po uzávěrce.

Na závěr jen malé připomenutí, všechny šampionáty končí k poslednímu říjnu, tak nezapomeňte vaše výsledky a úspěchy včas poslat;-)

Přeji Vám příjemné počtení,
Patrik Nedoma

Strakatý e-zpravodaj je vydáván pod hlavičkou
Spolku českého strakatého psa.

Strakatý zpravodaj vychází třikrát ročně. Jeho smyslem je informovat majitele a příznivce strakáčů o uplynulých a plánovaných událostech. Je tu dost místa pro postřehy, příběhy, úspěchy, zkušenosti kohokoli z vás.

Číslo zpravodaje: 38/2023

Korektura: Dana Vaňourková

Sazba a grafika: Patrik Nedoma

Datum vydání: 25. 10. 2023

Vaše příspěvky jsou vítány, pošlete je na e-mail
Dana_Vanourkova@seznam.cz

CO NÁS ČEKÁ

Plán akcí

akce	datum konání	místo konání	pořadatel
MČR v Canicrossu a Scooterjöringu	28.–29. 10. 2023	Němčice u Kolína	Míša Drahošová
Strakatá procházka na Černém Mostě	4. 11. 2023	Praha - Černý Most	Milan Kouřil
Výhledy z hradiště na vrchu Žďár	17. 11. 2023	Rokycany	Maří Vodičková
Členská schůze	25. 11. 2023	Praha - hotel Svornost	Spolek ČSP

ZPRÁVY ZE SPOLKU

Aktuálně ve spolku ČSP

Za Spolek ČSP Simona Šádková

V našem Spolku se pořád něco děje, a protože se vidíme málo a v poměrně malém počtu, chtěli bychom Vám nabídnout aktuální informace v této rubrice Zpravodaje.

Členská schůze

Blíží se výroční členská schůze Spolku – věřím, že **25. listopad** máte dávno ve svých diářích. Pracujeme na úpravách stanov a řádů a o těchto úpravách budeme na schůzi hlasovat.

Společně s pozvánkou naleznete v emailových schránkách návrhy na tyto změny, abyste měli možnost vše v klidu prostudovat a připravit se.

Strakatý kalendář 2024

Naplno se rozjelo vybírání fotografií do nástěnného Strakatého kalendáře 2024. Objednávkový formulář bude členům také rozeslán emailem. Tradičně zvolíte způsob převzetí kalendáře – osobně na schůzi nebo Vám zašleme poštou.

Setkání strakáčů je za námi!

Záříjové Setkání strakáčů a les Řáholec! Pěkně našlapané, myslím, že nikdo nemůže ani naznačit, že by se chvíli nudil :-). Všichni jste byli skvělí, společnost byla opět inspirativní a příjemná a největší dík patří Alence Pichové!

Mistrovství ČR ČSP v Rally Obedience

Velmi populární sport a strakáči nezklamali. Někteří šli víceméně „kolem“ a odvezli si zápis

zkoušky a umístění na bedně; jiní zase zjistili, kde je jejich bolavé místo a na čem zapracovat pro příště. A já si moc přeji, aby bylo zase příště! Zuzka s Pájou zmáklly vše precizně, s nadhledem, ale jakoby mimochodem a mávnutím ruky. A u toho si ještě krásně stříhly parkur. Děkujeme jim i paní rozhodčí a trénujeme.

Strakáč na portálu ecanis.cz

Český strakatý pes měl svůj měsíc slávy (srpen) na portálu ecanis.cz. Pokud Vám uniklo, vraťte se k povídání o „našem“ plemeni a k milým rozhovorům s majiteli.

Výcvikový víkend 2024

Rezervujte si termín, areál je zamluven, propozice a přihlašování cca březen 2024. Termín: 23. – 26. 5. 2024, místo: kemp Alegro u Hořic

Těšíme se na listopadové osobní setkání!

Foto: Lukáš Krása

Na stopě - aneb v hlavní roli DNA

Díl 2. - pachatel odhalen, pátrání pokračuje

Autorka: Zdeňka Vaňourková

V minulém díle jsem psala o změně v lokusu E, který způsobil „laté“ zbarvení. Odhalili jsme pravděpodobného původce, kterým se ukázal nalezený pes Ben. Ben byl otcem 11 štěňat, z nichž 9 se dál uplatnilo v chovu. V první fázi jsme tedy testovali jeho nejbližší příbuzné. První potomci už bohužel nežijí, museli jsme přejít do generace vnoučat. K testování jsme vybírali ty, kteří byli uchovněni a mají potomky. Tady jsme měli k dispozici Cíněnku a Deboru Strakatý samet, Catju Tyrkys a Bětku Vrtichvost z usedlosti. Dalších 15 testovaných pak byla Benova pravnoučata a praprawnoučata. A jak to dopadlo, koukněte do tabulky.

Co z toho vyplývá?

Zatím to vypadá, že z přímých Benových potomků byly nositelkami Barbucha a Benita Tyrkys. Po nich přešlo malé „e“ k Catje Tyrkys, k Deboře Strakatý samet a k její dceři Amy Strakatý kámoš. Tím ale testování nekončí, máme ještě několik adeptů, kteří mají ve svém (byť vzdálenějším) rodokmenu Bena.

V dalším čísle Zpravodaje tedy čekejte nové výsledky.

Nakonec bych ráda moc poděkovala všem majitelům uvedených strakáčů za vzornou spolupráci, které si moc vážím.

č.	Jméno	Lokus E
1	Amy Strakatý kámoš	E/e
2	Andělka ze Strakatého dvorku	E/E
3	Arina Strakatý kámoš	E/E
4	Bagheera Dobrovodská hvězda	E/E
5	Bartoloměj ze Strakatého dvorku	E/E
6	Beniamino Dobrovodská hvězda	E/E
7	Bětko Vrtichvost z usedlosti	E/E
8	Bismarck Dobrovodská hvězda	E/E
9	Bobulka Česko kouzlo	E/E
10	Briza ze Strakaté louky	E/E
11	Capka ze Strakatého kožíšku	E/E
12	Catja Tyrkys	E/e
13	Cíněnka Strakatý samet	E/E
14	Cisinka ze Strakatého dvorku	E/E
15	Daiquiri Dobrovodská hvězda	E/E
16	Deboru Strakatý samet	E/e
17	Faustýnka Zlatičko	E/E
18	Chiméra Bonasa Sorbus	E/E
19	Import Dakam	E/E

Mistrovství strakáčů v dogtrekkingu

Autor: Patrik Nedoma

Máme za sebou další ročník MČR strakáčů v dogtrekkingu. Mistrovství proběhlo opět v rámci závodu DT Krajem Břidlice. Letošního závodu se zúčastnilo celkem 17 strakatých týmů!

V rámci mistrovství byly pro strakáče otevřeny tři kategorie - MID, Short ženy a Short muži. Největší zastoupení měla kategorie Short ženy, kde o titul bojovalo 9 strakáčů a jejich paníček, v kategorii Short muži 4 týmy a v kategorii MID na cca 43 km dlouhé trase bojovala trojice strakatých týmů. Trasa kategorií Short měřila necelých 24 kilometrů. Pozor ale, svého zástupce měli strakáci i v kategorii LONG - asi 83 kilometrů dlouhou trasu absolvovala **Frída a Jaroslav Franc**.

A jak to dopadlo?

Novými mistry v dogtrekkingu se stali:

- **Jana Minolová s Chilli** v kategorii Short ženy,
- **Dominik Kovařík se Spjkiem** v kategorii Short muži a
- **Milan Kouřil s Bessie** v kategorii MID.

Nutno dodat, že strakáci se se svými výkony neztratili ani v rámci celkového pořadí celého závodu.

Pavla s Blú se v kategorii M-DTW1 umístila na krásném 5. místě. Vynikající výkony předvedly i nejlepší účastnice kategorie Short ženy - Jana a Chilli to svým výkonem dotáhly stejně jako loni na 6. místo z 30 startujících a těsně za ní se seřadili ještě Aneta s Arrowem a Jarka s Čakym. A v kategorii Short Muži se pak strakáci dokonce dostali i na stupně vítězů - Dominik se Spjkiem získali 2. místo a na děleném 3. místě se umístil Erik s Arvikou a Tomáš s Darwinem. Prostě parádní výkony.

- Fotky z MČR ČSP v dogtrekkingu najdete [zde](#).
 - Výsledky MČR ČSP v DT najdete [zde](#).
 - A kompletní výsledky DT Krajem břidlice najdete [zde](#).
- Gratulujeme! A za rok znova?

SHORT ŽENY

1. Chilli + Jana Minolová	3:16:38
2. Arrow + Aneta Kyllarová	3:22:03
3. Čaky + Jarmila Nedomová	3:24:48
4. Haidi + Jana Tůmová	3:38:26
5. Drax + Pavla Ticháčková	4:22:34
6. Cory + Veronika Muroňová	5:03:58
7. Lary + Veronika Hájková	5:52:03
8. Hugo + Marie Ublová	6:02:41
9. Bao + Draga Klimentová	6:09:57

SHORT MUŽI

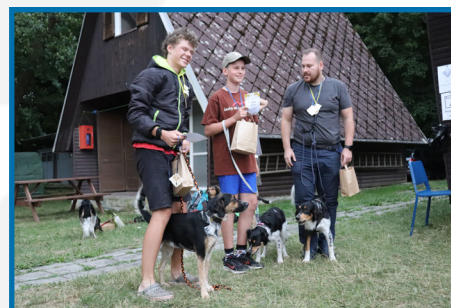
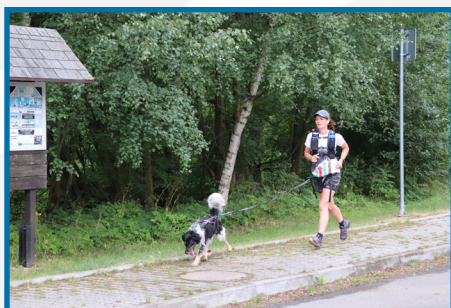
1. Spjak + Dominik Kovařík	3:26:04
2. Arvika + Erik Szopa	3:45:20
3. Darwin + Tomáš Fól	3:45:20
4. Ali a Feferonka + Jaroslav Hanč	5:50:45

MID

1. Bessie + Milan Kouřil	7:13:22
2. Blú + Pavla Kadeřábková	7:38:16
3. India + Ondřej Jareš	9:40:31

LONG

1. Frída + Jaroslav Franc	27:30:24
----------------------------------	-----------------

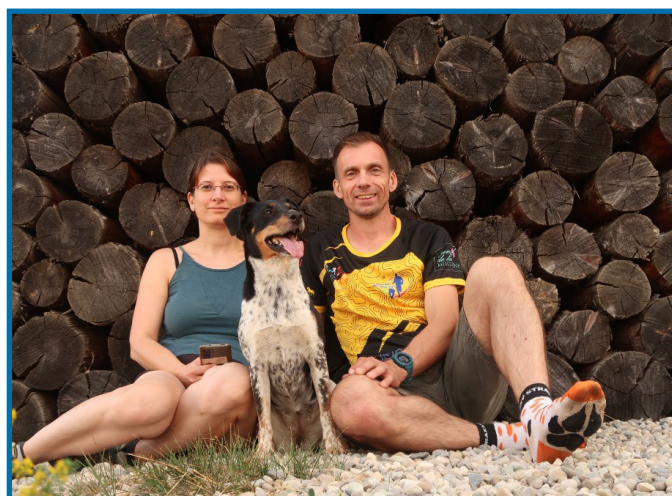
Trophée des Montagnes 2023

Autor: *Jakub Šmerda*

Trophée des Montagnes (TDM) je vícedenní vysokohorský canicrossový závod, který se koná v Dauphinských Alpách na jihovýchodě Francie. Pro lepší představu se nabízí srovnání s legendární cyklistickou Tour de France. V případě letošního TDM 2023 absolvovali canicrossaři (běžci se psy) v sedmi dnech sedm etap s průměrnou délkou okolo 5 km a průměrným převýšením 317 m. Letošní ročník se uskutečnil ve třech horských střediscích: Saint Colomban des Villards (2 etapy), Allemond (1 etapa) a Auris (4 etapy) a zúčastnilo se jej 159 týmů (člověk a pes/psi). Českou republiku zastupovalo 9 reprezentantů a jedním z účastníků byl i náš strakatý tým ve složení Jakub Šmerda a Arnika (Ája) Strakatá packa. Nedílnou součástí našeho týmu byla i moje žena Eva, bez které bychom byli zcela ztraceni, hladoví, rozbolavělí, demoralizovaní, bez fotek a chybělo by nám poměrně dost vybavení.

Přípravy na TDM 2023

Již od loňského roku jsem počítal s TDM 2023 jako s jedním z hlavních vrcholů letošní canicrossové sezóny. S přípravou jsme začali v zimě. Na jaře

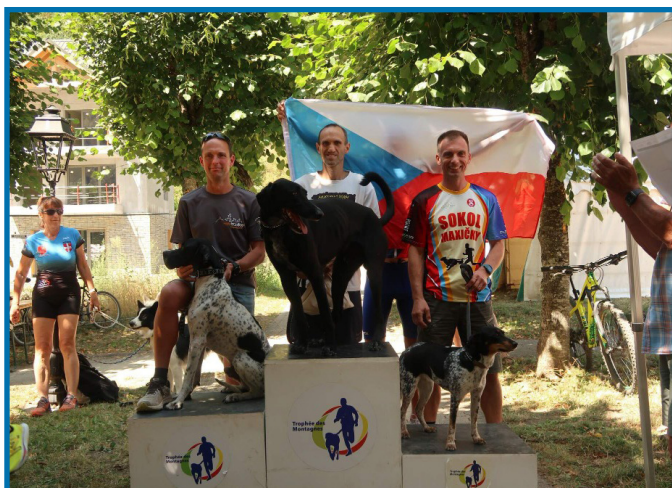
jsme se však museli vypořádat se zdravotními problémy Áji, které ji omezovaly v běhání. Po sérii vyšetření (rentgen, pohmat, Dornova metoda) se jako pravděpodobný problém ukázala svalová dysbalance a začali jsme s rehabilitačním cvičením. Naštěstí cvičení zabralo a běh Áju zase začal bavit. První jarní závody v ČR dopadly nad očekávání dobře, a tak jsme si dělali velké plány – chtěli jsme se tentokrát na TDM probojovat na bednu (loni nám to o fous nevyšlo). O Velikonocích se mi však zablokovala záda a imobilizoval levý hýžděový a stehenní sval. Měsíc a půl jsem nemohl trénovat. Museli jsme vynechat spoustu oblíbených závodů se psy, na kterých jsme loni ladili formu před odjezdem. Návrat do tréninkového záprahu byl obtížný. Po intenzivních trénincích jsem kulhal a problémové svaly mě nepříjemně bolely. Dlouho jsem zvažoval, zda za této situace mám na TDM odjet. Rozhodl až Hruboskalský canicross – poslední závod 11 dní před odjezdem. Říkal jsem si, že to asi nebude žádná hitparáda, ale měli bychom závod zvládnout.

Příjezd na TDM

1600 km dlouhou cestu z Brna do prvního horského střediska Saint Colomban des Villards jsme měli rozdělenou na pohodové dva dny. Do cíle jsme tak dorazili 17. 8. v 16 hodin s obrovskou časovou rezervou. Veterinární prohlídka, kontrola vybavení, výdej startovního balíčku – vše proběhlo podivuhodně rychle a bez zádrhelů. Po odbavení jsem si proběhl trat' první etapy, krátce jsme se pozdravili s českou výpravou a pak jsme se konečně ubytovali.

UŽ JE ZA NÁMI

Saint Colomban des Villards 18.–19. 8.

Vesnička Saint Colomban des Villards letos nahradila vysokohorské středisko Oz. Trochu mě to mrzelo, protože loni nám skoro všechny trasy v Oz sedly. Navíc etapa na náhorní plošinu kolem jezírka Lac Carrelet patřila k těm nejkrásnějším. Právě tuto etapu jsem si chtěl natočit na GoPro kameru a představoval si, jak se v chmurných zimních večerech utěšuji promítáním záznamu ze závodu. Tak snad někdy příště.

Bohužel Saint Colomban des Villards neposkytovalo z hlediska výběru trati takové možnosti jako Oz. Tak se i stalo, že první dvě etapy byly zcela identické. Původně měla být druhá o něco delší, ale byla zkrácena, protože panovalo velké horko i v ranních hodinách. V obou etapách jsem si na trati připadal spíše jako při skijöringu: 2 km po černé sjezdovce nahoru a 3,5 km po modré dolů :). Překvapivě po první etapě jsme okupovali v kategorii CHV1 (muži-veteráni 40–49 let) první místo (celkově 16). V druhé etapě jsme sice zaběhli ještě lepší čas než na poprvé, ale přesto jsme se v této etapě umístili hůře (CHV1: 3; celkem 18). Po první etapě jsem si myslel, že se velcí psi do kopce utavili a z kopce pak z horka kolabovali. Nicméně se ukázalo, že mnohem významnější roli ve výsledcích první etapy hrálo spíše nasazení/pořadí týmů – kdo se musel v první etapě probíjet do kopce přes pomalejší týmy nabral až několik minut ztráty. Martin Řezáč, kterého jsme v první etapě porazili, nám tak na stejné trati druhý den nadělal 2 minuty.

Na TDM je zvyk vyhlášovat dílčí výsledky vždy za každé jedno středisko. Protože jsme v Saint Colomban des Villards skončili v součtu obou etap v CHV1 na 3. místě, tak jsme měli milou povinnost vyzvednout si dílčí ocenění. Mohli jsme být i lepší,

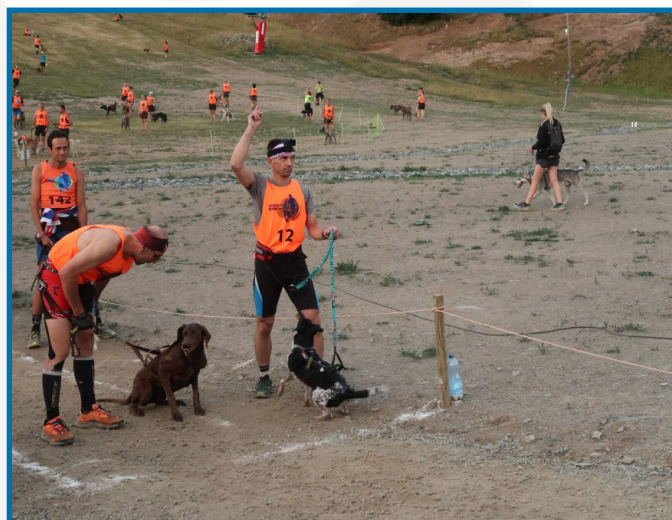
ale Ája měla v druhé etapě slabší chvilku a musela si udělat „bobeček“ :-D.

Po odpoledním vyhlášení jsme se přesunuli do střediska Allemond. Cesta vedla nádherným údolím vzhůru, poté jsme se prosmýkli průsmykem, abychom se jiným údolím dostali až do cílové destinace. Měli jsme chvilku, než jsme se mohli ubytovat, a tak jsme nechali Áju, aby si zaplavala v oblíbeném jezeře u Allemondu. Happy dog! S výběrem ubytování měla Evi i tentokrát šťastnou ruku. Vybrala nádhernou prostornou horskou chatu s parádním výhledem na hor. TDM opravdu není jen o běhání :). Ája se nemohla rozhodnout, kde bude spát a postupně v chatě vyzkoušela všech 6 postelí :-D. Nakonec stejně skončila v boudě, protože MOUCHY!

Allemond 20. 8.

Toto podhorské středisko hostilo jen jednu etapu, která měla začínat nad městečkem, vést lesem po vrstevnici podél města, pak se stočit dolů k městu, a nakonec jsme se měli vrátit skrz město k informačnímu centru, kde byl cíl. Moc jsem si přál, aby byla tato etapa zkrácena a nemuseli jsme běžet skrz město, kde se střídá asfalt s polními cestami a několika železnými mostky. Město bývá pro psy nevyzpytatelné – motají se tam chodci, cyklisti, auta; občas na cestě leží střepy, kterých si nikdo nevšimne, ale které mohou psovi rozseknout polštářek na prstu a ukončit závod.

Naše přání bylo vyslyšeno a etapa byla zkrácena! Přesto jsem z této etapy neměl moc dobrý pocit, zvláště, když si Ája opět udělala čas na bobeček. Proto pro mě bylo velkým překvapením, že jsme v této etapě doběhli 3. v kategorii CHV1 (v součtu všech proběhlých etap se držíme na CHV1: 3, celkově: 15).

Pravděpodobně se nám vydařil prudký 1 km seběh do cíle. Je to jediné místo v celém TDM, kde je FREE DOG zóna a ve které je možné pro větší bezpečí běžce odpoutat psa, seběhnout pod kopec a pod kopcem zase psa připnout. Pro psy je však nezvyklé, že mohou volně pobíhat, a tak vznikají různé vtipné scény. Když jsme se s Ájou řtili cestičkou, tak jsme dohnali jednoho osamoceného 4nohého závodníka. Tlačili jsme ho před sebou, evidentně chtěl s námi závodit a dokonce to i vypadalo, že s námi doběhne až do cíle, ale nakonec se ho podařilo pánečkovi odvolat.

V odpoledních hodinách nás čekalo vyhlášení za středisko Allemond. Ája si však na vyhlášení vybrala svůj smolný den – nejprve šlápla do bobku a pak do rozteklého bonbonu. Museli jsme ji utěšit koupáním v řece a rybníčku.

Auris 21.–24. 8.

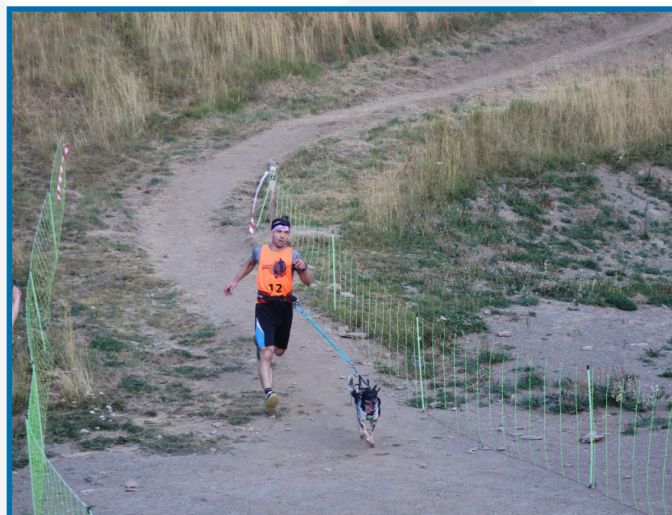
Etapy v Aurisu jsou extrémně náročné. Není to profilem tratí, ani vysokohorskou polohou, ale tím že jsou závodníci již unavení a v Aurisu se skoro všechny etapy střídají po 12 hodinách. Lidé tu zátěž ještě jakž takž zvládnou, ale pro psa to už může být za hranou. Především proto je na TDM povolené mít dva psy a střídát je v etapách.

První etapa v Aurisu obvykle bývá noční. Pro běžce to není zase až taková změna, těžší je však připravit psa, a to z hlediska regenerace, krmení a vyprazdňování. Letos se k tomuto výčtu přidaly i vysoké teploty, kdy ještě po 21. hodině bylo okolo 20 °C. Hodně starostí nám také přidělaly prašné cesty. Zvířeného prachu bylo tolik, že v noci významně snižoval viditelnost – a to na pouhých pár metrů a po doběhnutí musely naše plíce vypadat, jako po vyfárání z černouhelného

dolu. O co komplikovanější příprava pro týmy, o to spektakulárnější představení pro diváky z místních hotelových komplexů. Pravděpodobně málokdo z náhodných kolemjdoucích věděl, co je to canicross, ale když viděl, jak se v noci po vrcholcích svahů honí světlušky s čelovkami, tak se z nich rázem stali nadšení pozorovatelé, potažmo fanoušci canicrossu. Jak vypadá noční etapa z pohledu diváka si můžete prohlédnout zde: <https://youtu.be/f6O5jxCczIU>.

Po několika málo hodinách spánku nás čekala pátá ranní etapa. Už když jsem viděl profil tratě na info webu, tak jsem se začal těšit. Tahle etapa nám byla šitá přímo na míru – krátký úvodní výběh kopce, dlouhý seběh zakončený bojem v klikatých pěšinkách, dále přibližně kilometrový běh pěšinkou po vrstevnici, po kterém následovalo 22 krutých zatáček směrem do nebes a pak dlouhý sešup cyklotrialovou dráhou zpět do cílového dolíku. Na start jsem odcházel až podezřele klidný a plný nadšení. Tratí jsme prolítlí jako dábli a porazili všechny z české výpravy i naše nejbližší pronásledovatele. Pro nás bezesporu super etapa – na její psychedelický průběh z pohledu běžce se můžete podívat zde: <https://youtu.be/WiacCCjBYlo>.

Bohužel šestá a osmá etapa se nám nepodařily a naši konkurenti nás nejprve doběhli a posléze nám začali utíkat v pořadí. Do poslední etapy jsme sice vstupovali se ztrátou pouhých 7 vteřin na 3. místo v kategorii CHV1, ale náš soupeř z Belgie Tony van Oost podal fantastický výkon a v poslední etapě nám nadělil 41 vteřin. Ve finále jsem tomu rád, protože mě alespoň nemrzely ty dva Ájiny bobečky v úvodních etapách. Jinak by to totiž znamenalo, že Ája „probobkovala“ 3. místo, a to bych nerad :). Navíc je nutné přiznat, že nám výrazně pomohlo zrušení sedmé etapy, která měla pro nás velmi

UŽ JE ZA NÁMI

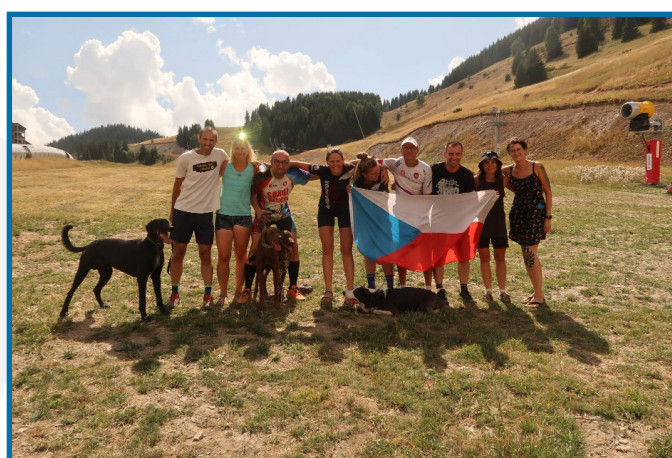
nepříznivý profil. Pokud by se tato etapa uskutečnila, tak by naše ztráta na 3. místo byla výrazně vyšší a možná bychom ani neudrželi 4. místo. Ke zrušení této etapy se pomalu schylovalo již od začátku celé TDM. Pořadatelé každý den bojovali s tropickými teplotami, které přes den přesahovaly 30 °C. Starty ranních etap se posunuly na 7. hodinu. Bohužel sedmá etapa měla být podvečerní, ale v době startu bylo na teploměru ještě 24 °C. Byl jsem za zrušení etapy rád, protože psi by byli úplně vyřízení. Nebyla to však poslední bitva organizátorů s nepříznivým počasím. Vše vygradovalo 23. 8., kdy byly úředně zakázány venkovní aktivity a organizátoři museli žádat o výjimku, abychom mohli závod dokončit, resp. aby se mohla odběhnout osmá etapa.

Výsledky:

Etapa 1 - 0:33:47.4 - 1. místo v kategorii - 16. místo celkově
Etapa 2 - 0:33:34.3 - 4. místo v kategorii - 18. místo celkově
Etapa 3 - 0:21:05.7 - 3. místo v kategorii - 16. místo celkově
Etapa 4 - 0:17:47.8 - 6. místo v kategorii - 30. místo celkově
Etapa 5 - 0:30:42.1 - 2. místo v kategorii - 16. místo celkově
Etapa 6 - 0:22:07.0 - 5. místo v kategorii - 26. místo celkově
Etapa 8 - 0:29:22.8 - 3. místo v kategorii - 19. místo celkově
CELKOVĚ 19. MÍSTO, V KATEGORII 4. MÍSTO

TDM 2023 jsme tedy úspěšně dokončili, a nakonec na nás zase zbyla brambora (CHV1: 4., celkově 19. místo)! Nicméně po těch zdravotních peripetech, které nás stíhaly v přípravě, jsem rád, že jsme TDM dokončili a do poslední chvíle měli možnost bojovat o bednu. Závod jsme si užili, ale stále věřím, že můžeme předvést víc. Jen musím přijít na to, jak se lépe připravit na závěrečné etapy :).

PS: Ráno 25. 8. odjíždíme z Aurisu na zaslouženou dovolenou. Je konečně pod mrakem, příjemných 23 °C a asi bude i pršet... se picnu. Evidentně na extrémní závod bylo nachystáno jen extrémní počasí.

Neplánované strakaté Slovinsko

Autorka: Petra Remešová

Jak to začalo, aneb očima Evy:

Kdo už někdy organizoval rodinnou dovolenou, třeba jako já pro 10 lidí, ví, že musí počítat s různými výzvami. Vždycky se totiž „něco“ stane.

Prostě přesně ve chvíli, kdy finálně potvrdíte ubytování na boxingu (rozuměj „zaplatíte“), dva lidé nemohou jet. Přemýšlíte, koho mimo rodinu oslovit, aby to zapadalo a dávalo smysl. No a pak si uvědomíte, že máte vlastně ještě „psi“ rodinu!

Určitě nejsme ani první ani poslední příběh, kdy se štěnětem strakáče nezískáte jen toho vysněného pejska, ale i nové přátele, setkávání a vztahy se psi rodinou. My Áčka Ze strakaté pavučinky jsme téměř všichni v kontaktu, ať online nebo osobně. Enie a Pět'a dokázaly spojit lidi z různých koutů republiky, kteří si navíc opravdu sedli, a tak tahle smečka už přes rok funguje.

Napsala jsem tedy naší smečce, kdyby někdo, ač

na poslední chvíli, chtěl, že máme místo pro dva lidi.

Pět'a, jako správný dobrodruh neváhala, a aby jí nebylo v autě smutno, prizvala Míšu a Artemis.

Místo původních deseti lidí a pes, nás bylo deset lidí a tři psi – Enie, Artemis a naše Aura. Lidská rodina souhlasila (bez jejich tolerance by to samozřejmě nešlo) a po příslibu, že naši tři psi vůbec neštěkají, jsou přátelští a nadstandardně slušně vychovaní, nám potvrdili navýšení čtyřnohých „hostů“ i v penzionu.

Přiznávám, že jistá obava z toho, co udělají tři strakáci v jednom velkém apartmánu, byla. Ale psi holky i my jsme to zvládli opravdu na jedničku. Všichni jsme byli večer tak utahaní, že noci byly opravdu až mrtvolně klidné.

Za mě osobně super dovolená zase trochu jiných rozměrů a my i naše strakandy jsme si to maximálně užili.

Začátek z pohledu Péti:

UŽ JE ZA NÁMI

Když mi Eva nabídla místo ve Slovinsku, byla jsem nadšená. Slovinsko je moje srdcovka. Nějaké detaily, jak pojedou, jestli vůbec budu mít po žních, co s dcerou, která měla už samozřejmě jiný program, jsem řešila velmi operativně. Taky Míša do poslední chvíle nevěděla, co a jak. Když se rozhodlo, že teda pojedeme spolu, měla jsem největší obavy z toho, zda je moje téměř dvacet let staré auto schopné tuto cestu absolvovat. Ve středu večer jsem podepsala výkazy kombajnérům, ve čtvrtek udělala v práci, co bylo potřeba. A teprve začaly přípravy na dovolenou. Nakoupit, zajistit pojištění (včetně odtahu do České republiky), vyměnit Eura, nabalit sebe a psa. V pátek schůzka s kámošem nad mapami Slovinska a doporučenými túrami, naložit auto, předat instrukce dceři a babičce ohledně krmení, zalévání a podobně, kontrola provozních kapalin ve vozidle. Jedna věc mi stejně unikla, projevila se v sobotu ráno, když jsem nenastartovala. Honem auto na nabíječku, oznámit spolujezdcům malé zpoždění. Naštěstí stačilo 20 minut a mohla jsem vyrazit směr Mikulov, kde jsme měli sraz. Moje psí rodina z Čech byla tak hodná, že se mnou jeli tuto trasu, abychom nemuseli s Míšou sami, za což jim patří velký dík. Cesta přes Rakousko nám krásně ubíhala, auto bez klimatizace se musí občas změnit v kabriolet (otevřít všechna okna), ale jinak jsme si to užívali. Obě psí holky, brzy pochopily, že se mají chovat slušně a Enie se na dceru Artemis přestala šklebit a Artemis přestala Enie obtěžovat svojí nákloností. Když jsme se vyškrali serpentýnami přes hřeben do Slovinska, oddechla jsem si.

A jak jsme se tedy nakonec měli...

Ubytování jsme byli ve vesničce Zasip (550 m n. m.) nedaleko Bledu, krásný prostorný apartmán s balkonem a se zahradou. První den jsme jen zmapovali okolí, zašli k řece – Sava Dolinka, a rekonoskovali místní restauraci. Pejsci po celém

dni v autě v apartmánu trošku dováděli, Enie se snažila své dcery usměrnit, ale pak to radši vzdala. Drželo je to asi do poloviny týdne.

Další den jsme naplánovali výlet do nedaleké soutěsky Vintgar. Naši domácí byli velmi milí a sdílní, tak nám poradili nejlepší trasu. Asi jen na hodinku. Protože jsme se úplně nepochopili, byl z toho nakonec krásný půldenní výlet. Soutěska je placená, je možné se objednat dopředu a pak nečekat ve frontě, ale dostali jsem se i bez objednávky, pejsci můžou na vodítku. Je to trošičku Václavák, ale stojí to za to.

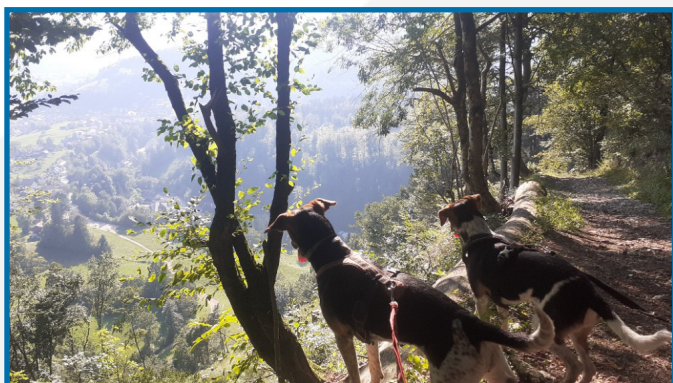

Druhý den jsme vyrazili k Bledu. Po ránu, za chládku, jsme si ještě vystoupali na Bledský hrad a jezero si pak celé obešli. U jezera jsou vyhrazené pláže, kde je možné se koupat, o koupání psů jsme se ale nikde nic nedozvěděli, ale protože se tam koupali, tak se okoupali i naši. Naše turistická, psí skupina však dospěla k závěru, že to není asi nic pro nás, že jsou to takové Karlovy Vary a ležení na pláži, kde bylo opravdu hodně lidí, nás taky moc nenadchlo. Tak jsme se vrátili zpět na ubytování, kde jsme zahájili odpolední siestu. V poledne tam bylo opravdu hodně horko. Protože jsme toho ten den moc nenachodili, vydali jsem se na krátkou vycházku cestou necestou, na blížký kopeček Hon 834 m n. m. Cesta byla opravdu necesta, ale jsem ráda, že Eva je stejného smýšlení jako já, hlavně tam nebyli žádní lidi, a pejsci mohli i na volno. Večer jsme začali plánovat

UŽ JE ZA NÁMI

první velkou túru, dle doporučení mého kamaráda, a to na vrchol Stol 2237 m n. m. (nejvyšším vrchol Karavenek, pohoří mezi Slovinskem a Rakouskem). Už když jsme přijeli, tak jsem tu horu nedůvěřivě pozorovala a přemýšlela, kudy se tam tak asi může jít. Vypadalo to, že se tam jde prostě přímo nahoru. A tak to taky bylo. Po debatě s paní domácí, jejíž manžel tam prý běžně chodí, nám bylo doporučeno, ať vyjdeme opravdu brzy.

Třetí den v šest hodin vyrazil náš turisticko-psí oddíl autem k úpatí Karavenek s doporučením pokusit se vyjet k Valvasorjevu domu pod Stolom (1180 m n.m), čímž bychom ušetřili cca 600 m převýšení. K domu opravdu vedla celkem solidní zpoplatněná cesta, tedy jsme ji využili a pak se už po vlastních vydali po červené turistické cestě směr Stol. Po krátkém úseku po vrstevnici jsme dorazili na rozcestí Stol 2 h 30 min a Stol 3 hod. Náš plán byla ta kratší. Pak už bylo jen stoupání, přímo nahoru, občas tu byl pokus o nějaké serpentýny, ale jinak pořád přímo nahoru. Z lesa jsme postupně vystoupali do kosodřeviny, pak do kamenitých, travnatých plání. Odměnou nám byl neskutečný výhled do celého údolí řeky Sava Bohinjka s Bledem. V pozadí se rozprostíralo Triglavské pohoří a Triglav. Na protějším svahu jsme zahlédli kamzíky a celou atmosféru dokreslovalo zvonění zvonečků, kdy na vrcholku malého Stolu

bylo stádo ovcí. Cestou jsme potkali asi pět turistů. Pejsci zdárně šlapali a na planinách dokonce projevili snahu hrát si na honěnou. Nejkrásnější moment nás čekal po vystoupení na samotný hřeben. Ze Slovinské strany je to kamenito-trvanatý kopec, ale na vrcholu jako by ho někdo uřízl, a je tam kolmá stěna padající do údolí, do Rakouska. Dorazili jsme tam kolem půl jedenácté. Právě včas nebot' sluníčko už pěkně pražilo. Co bychom dali za nějakou chatu a vychlazené pívko, ale to by tady byl dav turistů, tak jsme posvačili, dali si vodu, pejskům svačinu a po domluvě vyrazili druhou, tou delší cestou dolů. Jaké nás čekalo milé překvapení, když za vrcholkem Malý Stol na nás vykoukla Prešernova koča na Stolu s plechovkovým vychlazeným pivem. Cesta dolů byla o poznání mírnější, více šla po vrstevnicích a serpentýnách. Pejsci po napití vody u záchodů chytli druhý dech a lítali po pláních nahoru a dolů. Potkali jsem i nějaké turisty, ale vše naprosto v pohodě. Na jedné pastvině byla velká vana vody. Enie i Artemis toto uvítaly a provedly chlazení, Aura jen tak na krajíček. Krásný zážitek byl, když jsme v lese narazili na stádo koní i s hříbátkem. Přimo u cesty a úplně v pohodě si nás prohlíželi. Psi z toho byli tak vykulení, že ani neštěkali. U Valvasorjeva domu jsme si dali točené pívko a zhodnotili, že to

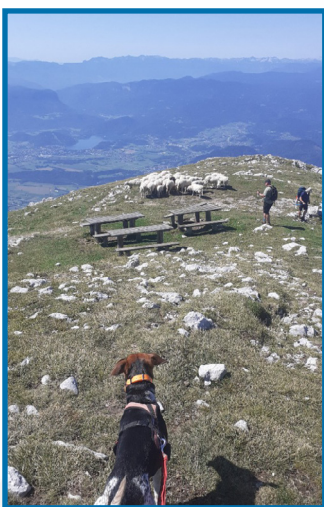

UŽ JE ZA NÁMI

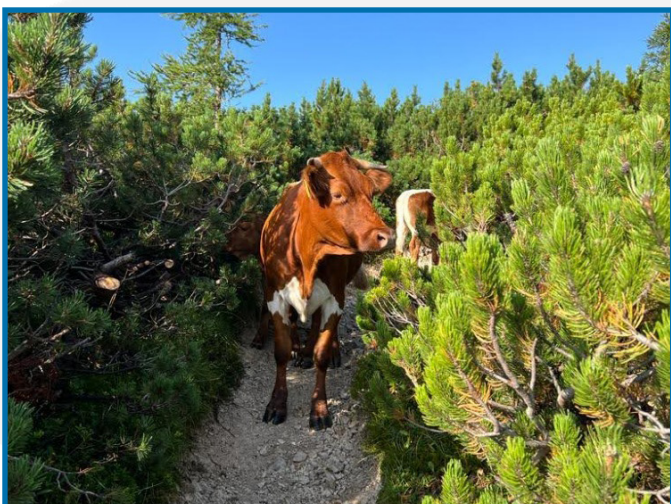

opravdu stálo za to.

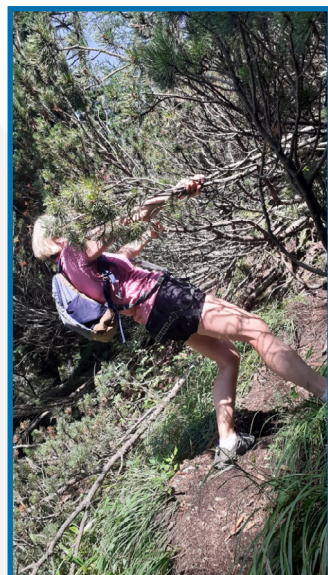
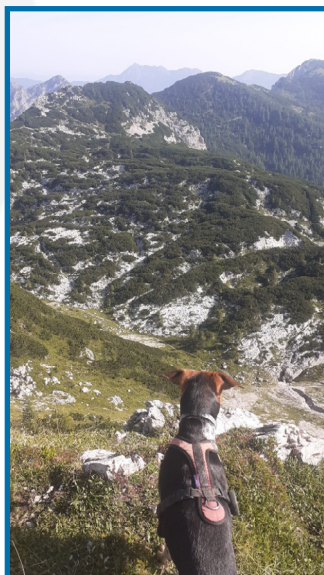
Středu jsme pojali opět odpočinkově, ráno vykoupat k Bledu, než tam bude moc lidí, polední siesta a odpoledne jsme my holky se psy vyrazily k řece Rudovna, která právě teče do soutěsky Vingard, u řeky byl krásný chládek, pejsci dováděli a my si užívaly klidu a pohodičky.

Ve čtvrtek jsme se vypravili na další vrchol Triglavského národního parku, Viševnik. Cestu nám tentokrát doporučil páníček naší ségry Aranei. Večer jsme si prohlédli trasu, nachystali si základní věci s sebou a šli spát. Ráno jsme vstávali ve 4 hodiny ráno (stejně jako na Stol), abychom nešli ve velkém vedru a vrátili se v rozumnou hodinu. Při příjezdu na parkoviště u biatlonového stadionu v Pokljuce nám však lehce zatrnulo... pohled na okolní vrcholky nás lehce zmátl, ale nakonec jsme tu správnou trasu našli (i díky GPS). Trasa vedla prvních pár metrů

lesem a poté začalo velké stoupání kolem sjezdovky. V hloubi duše jsme doufali, že toto stoupání nebude trvat dlouho a my se vrátíme na nějakou hezkou lesní cestičku. Bohužel jsme se spletli, a tak naším prvním cílem byla horská planina. Po dlouhém stoupání přímo vzhůru jsme se na planinu zdárně dostali. Na vrchol nám tak zbýval pouhý 1 kilometr, který nám zabral delší dobu, kvůli místnímu dobytku, který zatarasili jedinou cestu. Nakonec se nám podařilo jim uhnout z cesty a dostat se až na vrchol. Odtud jsme měli krásný výhled na okolí, a také na nejvyšší vrchol Triglav. Cestu zpět jsme kvůli nebezpečnému povrchu zvolili sice o něco delší, ale podle map i příjemnější. Opět jsme se spletli... Cesta byla více než z poloviny plná keřů, krav, stromů a kořenů. Až u horského potůčku nám došlo, že jsme narazili na vyšlapanou cestu a věděli jsme, že k parkovišti to není daleko. Na ubytování jsme přijeli příjemně

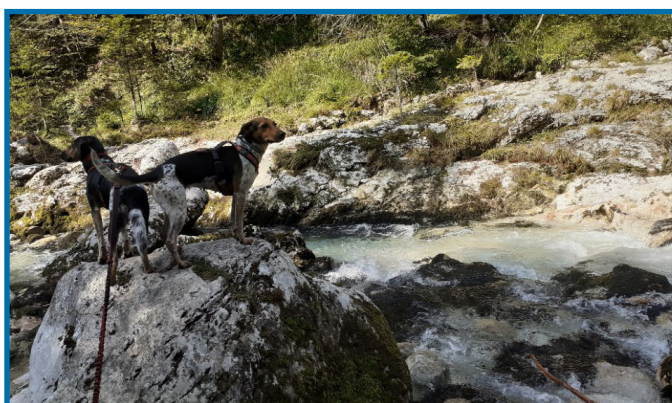

unavení a hrdí na náš další zdo laný slovinský vrchol.

Pátek už jsme zvolili opravdu lehčí výlet, a to soutěsku Korita Mostnice, přes planinu Voje k vodopádu Mostnice. Opět krásné scenérie, které tvořila řeka Mostnice místy s hlubokými kaňony a skalními jezírky, jinde zase peřejemi a zajímavými skalními útvary. Pejsci se mohli v parném dnu dosyta ochlazovat. Přechod přes planinu Voje byl hodně náročný, protože bylo zrovna poledne, ale těsně před ní byl krásný brod, kde jsme se částečně všichni schladili. Přesněji Enie i Artemis si zaplavaly Aura tradičně jen po kolínka.

Uteklo to jak voda, večery jsme trávili povídáním, hraním v kostky, párkrát jsme grilovali na zahradě, nebo šli na večeri do místní hospůdky. Psí holky se

UŽ JE ZA NÁMI

kamarádily s dalšími ubytovanými pejsky, naprosto v pohodě. Od poloviny týdne se hra mezi Artemis a Aurou začala zklidňovat a odehrávala se více v leže. I když občas na gauči. Kromě všude přítomných chlupů, neutržil apartmán žádné škody.

Co říci závěrem. Ve Slovinsku je nejen krásná příroda, ale i milí lidé. Jak naši ubytovatelé, tak místní, kteří se s námi běžně dávali do řeči. Pejsci nikomu nevadili. Když bylo bezpečno, chodili i na volno.

A jak psala Eva, jsem moc ráda, že máme takovou psí rodinu, celý týden jsme si spolu náramně užili.

Strakáči na ČASS MČR v canicrossu 2023

Autor: Jakub Šmerda

Pod patronací České asociace sledge dog sportů (ČASS; sportovní svaz sdružující mushingové sporty) se o víkendu 23.–24. 9. 2023 v Hluboké nad Vltavou uskutečnilo Mistrovství České republiky v canicrossu. Toto mistrovství je vyhlašováno především pro týmy (závodníky se psy), které mají závodní licenci. Týmy bez licence se sice mohou závodů zúčastnit jako „příchozí“, ale v těchto kategoriích již není vyhlašován Mistr ČR. Současně je toto MČR i nominačním závodem pro canicross na IFSS Mistrovství světa v mushingových (tahacích) disciplínách, které proběhne koncem roku 2023

ve Španělsku. Do Hluboké na Vltavu se tak sjela republiková canicrossová špička a běhaly se časy pod 3 minuty na 1 km.

Strakáči měli v tomto dvoudenním závodě zastoupení v podobě týmů Rozárka (Chiméra Bonasa Sorbus) s Fany Lachmanovou v kategorii „Ženy 19–39 let“, Ema (Centa Nella Belavia) s Mišou Drahošovou v kategorii „Ženy 19–39 let příchozí“ a Ája (Arnika Strakatá packa) s Jakubem Šmerdou v kategorii „Muži 40+ let“.

MČR v canicrossu se běželo jak v sobotu,

UŽ JE ZA NÁMI

tak i v neděli na 3,8 km dlouhé, rovinaté trati okolo Blanského rybníka. Tento typ trati svědčil dlouhonožným a silným Evropským saňovým psům (ESP), kteří mají často hmotnost i o 25 kg vyšší než strakáči. V podobných závodech pak nerozhoduje souhra týmu, ale spíše připravenost běžce a tažná síla psa. Přestože strakáči bojovali ze všech sil, prali se o každý metr a předvedli výborné výkony, na elitní týmy to bohužel nestačilo. Rozárka s Fany se umístily 19. z 21 týmů, Ema s Míšou 12. z 12 týmů, Ája s Kubou skončili 13. z 13 týmů. Vypadá to sice na debakl, ale je potřeba si uvědomit, že tažná síla strakáčů ani zdaleka nedosahuje možností ESP. Výsledné časy jsou pak velmi příznivé pro strakáče, protože odstup od hlavního pole je poměrně malý, resp. úměrný jejich hmotnosti.

Ač se to nezdá, tak nám bylo potěšením, že jsme se mohli zúčastnit těchto prestižních závodů, užít si přátelskou atmosféru a zaběhat s těmi nejlepšími týmy v republice. Naši strakatí partáči na MČR

Výsledky:

Rozárka s Fany - CCW - 0:25:59,77 - 19. místo
Ema s Míšou - CCWP - 0:31:56,19 - 12. místo
Ája s Kubou - CCM - 0:33:29,47 - 13. místo

sklidili chválu za práci na trati, získali spoustu fanoušků a jako plemeno zaujali i několik bývalých závodníků, kteří se už dále nechtějí nechat vláčet ESP po trati :).

Pokud chcete vidět strakaté týmy v akci, vyzkoušet si něco nového nebo chcete změřit síly s účastníky ČASS MČR 2023 v canicrossu, tak máte jedinečnou příležitost! 28.–29. 10. 2023 se v Němčicích uskuteční spolkové Mistrovství ČR Českého strakatého psa v canicrossu a scooterjöringu. Jste srdečně zváni :)

Propozice k MČR ČSP v canicrossu a scooterjöringu najdete [ZDE](#).

Jak jsme se zase (už po čtrnácté) setkali

Autorka: Jolana Nováková

Letošní Setkání strakáčů proběhlo pod taktovkou Aleny Pichové druhý zářijový víkend v kempu Ostružno nedaleko Jičína. A když Jičín, tak byste možná čekali Řáholec a Rumcajse s Mankou a s Cipískem, a taky že ano. Byli tam a provázeli nás celým víkendem.

Protože program byl nabitý k prasknutí, vezmeme to v bodech a přidáme pár fotek, abychom reportem

ze setkání neobsadili všechno místo ve Zpravodaji.

- Pro mnohé z nás bylo překvapením, že jsme se hned při registraci rozlosovali do týmů, abychom v nich mohli hrát hru. To že týmy nesly „naše“ strakaté barvy, je jasné, podělili jsme se tedy o bílé, žluté, hnědé a černé náramky.
- Hrát se začalo v sobotu ráno, strakáči se

UŽ JE ZA NÁMI

účastnili Karuselu Rumcajse a Manky – to bylo dvanáct veselých disciplín, kde jsme si mohli vyzkoušet spolupráci se svým psíkem v úkolech, které nebývají standardní součástí klasických psích sportů – lovení hračky z vody, hlavolam, netradiční slalom...

- Odpoledne byl čas věnovaný procházkovým trasám, coursingu, výrobě hraček, ale také okénku poradkyně chovu s měřením a vážením, hodnocení krásně namalovaných kamínků, bazárku psích věcí, nákupu spolkových triček... A když někdo nechtěl dělat nic, prostě si jen tak sedl a pozoroval cvrkot...

- Po společném focení pak vyslanci jednotlivých týmů absolvovali malý terénní závod kombinující prvky poslušnosti, rally obedience a agility. Pak už se sčítaly výsledky...
- Po večeri nastalo slavnostní vyhlášení. A ono je celkem jedno, kdo vyhrál. Bílí se o nádherný dort nakonec beztak rozdělili s ostatními a důležitější bylo, že jsme se všichni potkali, pobavili, očuchali...
- Večerní oheň a nedělní výstava s bonitací. Kdo nevystavoval ani nefandil, měl šanci zvládnout ještě procházky, které v sobotu nestačil absolvovat.

Vítáme Vás na Setkání!

Dorazily týmy lidsky rodinné...

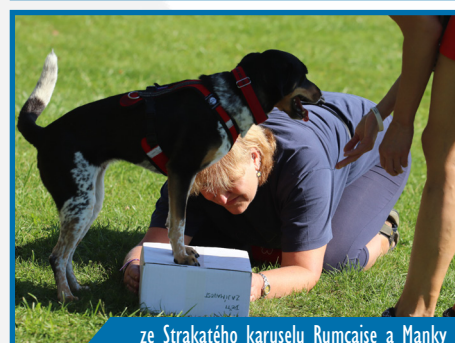
... i rodinné psovsky.

Co se všechno bude dít?

A nechybělo večerní posezení všichni se všemi.

ze Strakatého karuselu Rumcajse a Manky

ze Strakatého karuselu Rumcajse a Manky

ze Strakatého karuselu Rumcajse a Manky

ze Strakatého karuselu Rumcajse a Manky

ze Strakatého karuselu Rumcajse a Manky

ze Strakatého karuselu Rumcajse a Manky

Na to si pořádně zaběhat bylo sil dost.

UŽ JE ZA NÁMI

V každém případě je ale třeba poděkovat všem, kdo se na zdárném průběhu akce podíleli. Jen jmenovat je nemůžeme. Nikoli kvůli GDPR, ale protože těch pomocníků bylo hodně a nechceme riskovat, že by někdo ze seznamu vypadl. Jak zdůrazňovala náčelnice Alena (které naopak jmenovitý dík patří): „Strakatí sobě!“. To heslo atmosféru dokonale

vystihuje.

Zmínit je však třeba laskavý přístup personálu a poděkovat sponzorům, díky nimž každý pejsek či jeho lidé dostali dárek: Vinařství Soják, Pučálka krmiva, Marp, Zero DC, MushGo, Psí sporty a Pes přítel člověka.

Svlažení se v rybníčku.

Kolik lásky pojme strakáč?

Běžíme za celý tým.

Malované kamínky byly víc než vyvedené

U odpoledního coursingu

Hlavní organizátorka Alena a dvorní strakatý grafik Milan

Vítězové dopoledního karuselu

Nejvýkonnější turité

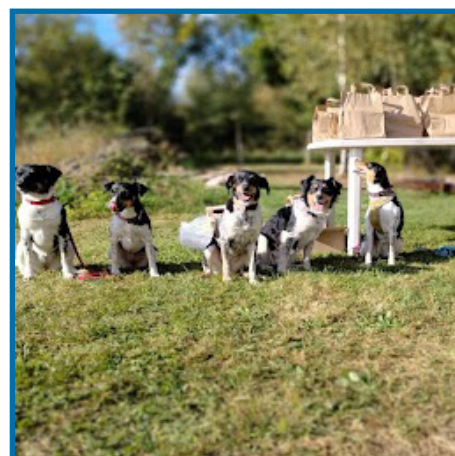
Strakatý dort pro vítěze výstavy

Sešlo se nás opravdu hodně!

Mistrovství republiky ČSP v Rally obedience

Autorka: Pavla Kadeřábková

Jistě se najdou tací, kteří o boomu Rally obedience ještě neslyšeli, takže vynechám těch 15 statečných, kteří měli tu čest a rovnou vyrazili na naše 1. mistrovství republiky konané 1. 10. ve Zdobíně, dříve kdesi mezi Trutnovem (nebo Turnovem? – znáte to...) a Hradcem Králové, tedy férově ve středu republiky, a ostatním si dovolím tenhle boží sport představit.

Rally obedience je o poslušnosti a závod vypadá tak, že dojedete na místo konání, odevzdáte výkonnostní knížku, kterou nezbytně nutně potřebujete a žádáte si o ní [ZDE](#) a poté, co Vám rozhodčí připraví parkur o cca 20 zastaveních si bez psa jdete prohlédnout, co na Vás čeká. Projdete kolem cedule START a neomylně vyrazíte k ceduli s pořadovým číslem jedna. Tam bude pokyn, který splníte – například „Vlevo“ s šipkou mířící o 90° doleva, tak se se před ní otočíte doleva a frčíte dál k ceduli číslo dvě. Tam může být třeba „Stop“, takže zastavíte, pes si vedle vás sedne a můžete se přesunout k ceduli číslo tři. Na ceduli číslo tři může být třeba „Stop, okolo psa“. Tak tam chvíli stojíte a přemýšlíte, co s tím vyvedete, a pak si třeba i vzpomenete, že stačí zastavit, obejít psa kolem dokola a pak jít hledat čtyřku. Potom, co se dokodrcáte k ceduli s nápisem CÍL, to máte za sebou. A protože to byla teprve prohlídka bez psa, tak za chvíli si to dáte ještě jednou, ale tentokrát naostro. Na projití parkuru máte 4 minuty a celou dobu můžete mluvit a psa chválit a na zastaveních se „smajlíkem“ dokonce i odměňovat pamlsky! No v kterém jiném sportu tohle máme?

Když letos začal boom Rally obedience, ani ve snu by mě nenapadlo, že strakáci budou jedním

z prvních plemen, které si zorganizuje mistrovství republiky, a dle slov rozhodčí rozhodně zatím tím nejpočetnějším. Raději už nebudu psát, že rozhodčí zkonstatovala, že tolik strakáčů najednou ještě nikdy neviděla a někteří jí připadali jako foxteriérové a jiní tak trochu jako labradoři, díky za milá slova! Doufám, že myslela temperament a ne exteriér...

A teď už k tomu mistrovství...

Účastnilo se celkem 17 psů s patnácti psovody. V kategorii Fun 3 psi, v kategorii RO-Z 7 psů,

RO-2

1.	Pavla Kadeřábková	Arvika Nella Belavia
2.	Martina Janečková	Afrodita Zase v posteli
3.	Iveta Kučerová	Gimi ze Strakatého kožíšku

RO-1

1.	Michala Drahošová	Centa Nella Belavia
2.	David Janeček	Arlet Klementajn
3.	Kristýna Blažejová Lérová	Berenita Nella Belavia
4.	Dita Hrušková Grusová	Ebba Nella Belavia

RO-Z

1.	Jakub Šmerda	Arnika Strakatá packa
2.	Eva Šitnerová	Arabela Strakaté tornádo
3.	Helena Bárková	Dens Dulcis LeaWill
4.	Iveta Chrenková	Aranka Strakatá packa
bez pořadí	Pavla Ticháčková	Drax Balmarti
	Simona Šádková	Gilbert z Luční ulice
	Marie Vodičková	Atra Radosti od Kosti

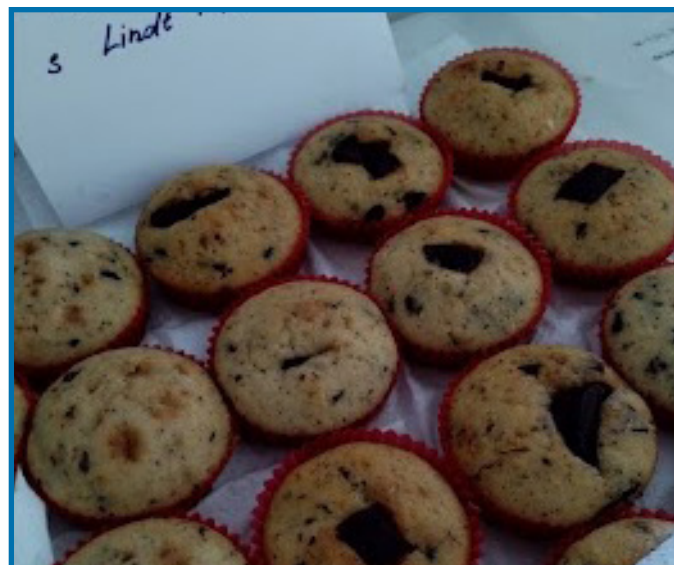
RO-FUN

1.	Zuzana Krejčířiková	Bramína Nella Belavia
2.	Helena Bárková	Antonín Prosecká tlapka
3.	Zuzana Krejčířiková	Elvita Nella Belavia

UŽ JE ZA NÁMI

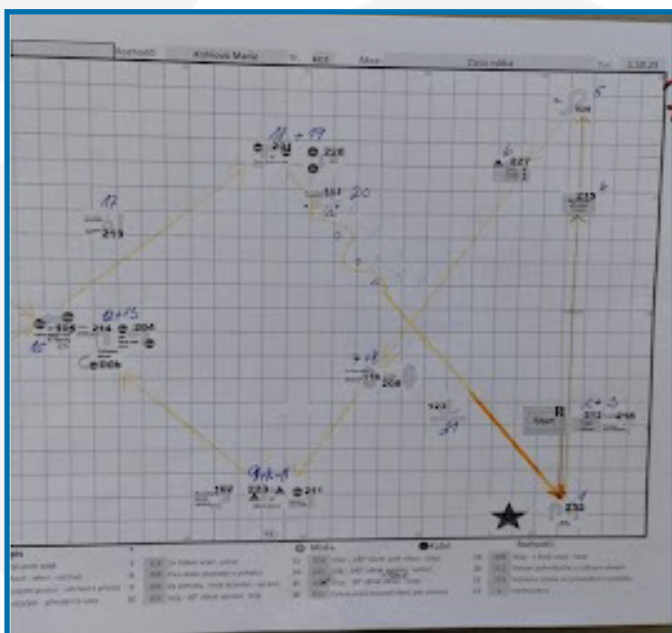

v kategorii RO-1 4 psi a v kategorii RO-2 3 psi. Všichni přijeli se skvělou náladou, stoly se prohýbaly pod domácími bábovkami, koláči, chleby, muffiny, mošty... Ani počasí nemohlo být lepší, svítilo sluníčko, ale nebylo vedro. Myslím, že mluvím i za ostatní, ale byla jsem ráda, že vidím staré známé tváře, a jak kdo dopadne už bylo vedlejší. Jako mistrovský parkur nám rozhodčí připravila parkur ve tvaru rybičky, i když pro některé to bylo asi spíš trochu do kosočtverce „na draka“, protože pár týmů se cestou ztratilo... Druhý parkur byl ve tvaru domečku a to už bylo o poznání lepší. Splněnou zkoušku si odvezla většina týmů... Nejstarším účastníkem byla Arabela Strakaté tornádo s Evou. Největším šprtem byla Arvika Nella Belavia se mnou, ale protože už je také veteránem, tak jí to snad ostatní odpustili a možná i přáli. Nejpočetněji zastoupenou chovatelskou stanicí byla Nella Belavia.

Nejvíce parkurů si odchodila Helena Bárková, která nastoupila v kategorii FUN (Antonín) i RO-Z (Dens Dulcis).

Děkujeme Zuzaně Krejčířikové za uspořádání, Marii Kohlové za parkury a posuzování, Lucce Fiedlerové za výrobu grafiky na kokardy, Ivetě Chrenkové za spolupráci se sponzorem D-Barf, sponzorům Vafo (Brit) za ceny pro každého účastníka, samotné rozhodčí za věnování mnoha cen, Spolku českého strakatého psa, rodině Janečkových za zapůjčení dětí na post zapisovatelů, stopek, přestavby parkurů, Ivetě Kučerové za pomoc rozhodčí při stavbě parkurů, Evě Šitnerové a Ludče Machové za pomoc na místě... On nakonec každý přiložil ruku k dílu, takže děkuji, že jste tam byli, a omlouvám se, že tu nezaznělo i Vaše jméno. Díky Vám a moc se těším na viděnou za rok!

STRAKATÝ BALT... aneb dvanáct do tuctu 2023

Autorky: Martina Pastuchova a Marie Nádvorníková, Foto: Václav Von Hostiwar

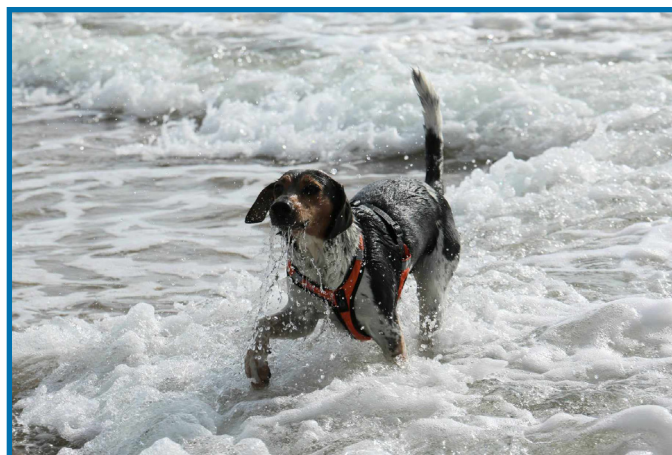
HEL je malé přímořské město v severním Polsku na pobřeží Baltského moře, ležící na poloostrově Helská kosa, město Hel se nachází na její špičce. Dostanete se sem silnicí č. 216 vedoucí z města Puck. Můžete využít také spojení vlakem přímo do města (železniční trať č. 213).

Na Helské kose najdete například Tulení záchrannou stanicí /Fokarium/, Rybářské muzeum, čistý vzduch, borové lesy plné vojenských památek, ale hlavně čisté velké pláže a také psí pláž u Baltského moře. Nemůžeme zapomenout na výbornou polskou kuchyni v místních restauracích a barech.

Marek Močkoř s rodinou tuto oblast navštěvuje pravidelně a podařilo se mu nalákat i skupinu nadšenců ČSP. Pod názvem „Strakatý Balt“ vyjíždějí na expedici již druhým rokem nadšenci ČSP (2022 – 7 psů, 2023 – 12 psů) a jsme zvědaví, jak tomu bude v dalších ročnících. Letos se totiž kromě účastníků z Moravy a Slezska přidali i Jihočeši a Pražané. A překvapením bylo, že i když jsme vyrazili na konci září, polské pobřeží nás přivítalo modrou oblohou, nebe bylo bez mráčků, voda ke koupání akorát, teploty letní a dny u Baltu jsme strávili v krátkých rukávech, letním oblečení. Takže většina sbalených teplých věcí zůstala nedotčena.

Den první – středa 27.9

Den odjezdový pro většinu účastníků. Močkořovi a Krhovjakovi přijeli o den dříve, a tak v koupání u Baltu mělo 5 strakatých zástupců trochu náskok.

Všichni jsme v pořádku a bez problémů dorazili po asi 7-11 hodinách jízdy na místo. My ze Slezska jsme jeli rovnou na sever po krásné dálnici až do Gdaňska a pak místními silnicemi na Hel. Naši strakáci cestu zvládli bez potíží, i ti, pro které to byla první zkušenost s dlouhým cestováním. Provětrání a vyprázdnění v pravidelných intervalech je vždy občerstvilo a žádný z nich cestou netrpěl, jsou to cestovatelé jedna báseň.

Takže „17:30 na CYPELU“ bylo místem prvního srazu. Cypel je východním cípem poloostrova se širokými plážemi okolo. Seznámili jsme se každý po svém, vzájemné očíhávání pejsků, poznávání lidí a zjištění, jestli je voda opravdu slaná, a ke koupání vhodná.

Od prvních chvil jsme na Helu se strakáci vyvolávali zájem, občas i pozdvižení. Na pláži Cypel i barmanky přestaly obsluhovat a šly si vyfotit tu smečku strakatých bláznů.

Nadšení účastníci expedice: Abby Love in Paws, Agira Beskydská tlapka, Bára Király Pusztá, Cedrik z Včelí zahrady, Cuddy z Včelí Zahrady, Dodge Sem Tam Kladně, Dynea Nella Belavia, Enno u Meluzinky, Estragon z Lešanské zahrady, Fidorka z Lešanské zahrady, Iberis Bonasa Sorbus, Xila z Česlova.

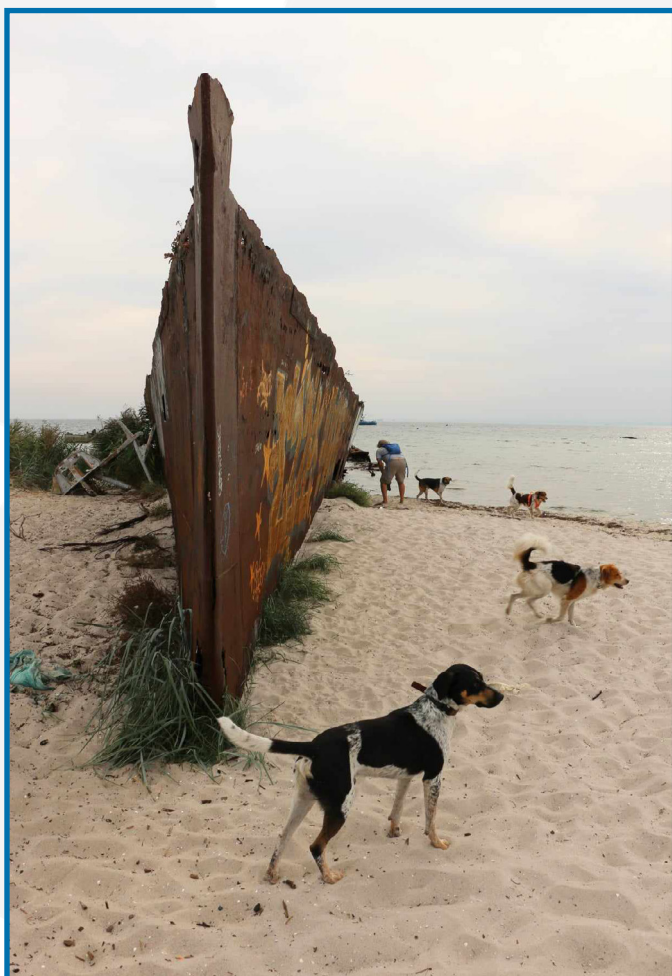
UŽ JE ZA NÁMI

Čtvrtek 28. 9.

Dopoledne vyrazila skupina se s psy na první společnou vycházku. Znalci terénu nás protáhli borovými lesy, protkanými místními hříby. Vyrázili jsme od Pucké zátoky napříč poloostrovem na pláž, kterou omývalo Baltské moře. Účastníci mohli znalecky uznat, že tyto pláže omývané Baltským mořem mají vodu slanější než v Puckém zálivu. Bylo takové teplo, že do vody se nevrhali jen strakáči, ale také jejich páničci a někteří museli plavat i dále, třeba pro míček svému psovi, že, Vašku...

Všichni nebyli zdatnými turisty, někteří zdravotně handicapovaní, a tak se sešli k malování kamínků. Nádvorníkovi i Krhovjákovi ze svých domovů přivezli kila až metráky kamínků, ne všechny byly použity, a tak věříme, že zůstanou na příští malování.

Po náročném dopoledni pokračovali strakáči se svými páničky každý dle svým plánů. Ale večerní zakončení v baru Hello s ochutnávkou místních specialit od rybích polévek, nebo polské typické polévky až po hranolky s rybou, a samozřejmě Češi nezapomněli na místní pivo. Někteří v centru města narazili na výborné sladké dobroty (koblihy a gofry).

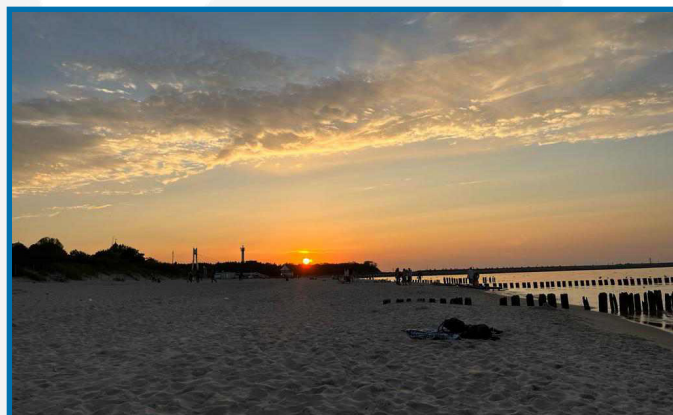
K večeru dorazila i poslední účastnice Ivana s Tarou a stihla vše, zaplavat si ve vlnách zálivu i posedět v baru.

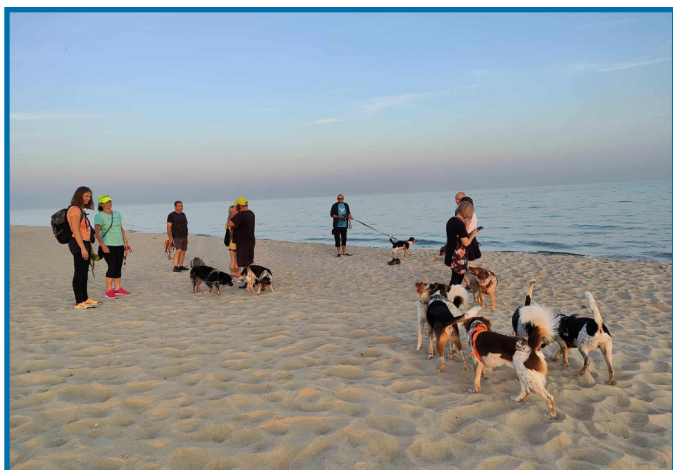
Pátek 29. 9.

I když se zdá, že Strakatý Balt je organizovanou akcí, každý účastník si od vlastního ubytování po své plány aktivit během dnů dělá vše podle svých přání. Někteří se zapojují do skupinových vycházek, někteří vyrazí ve dvojicích-trojicích nebo sami, někdo vychází ráno po sedmé a někdo později.

Pátek dopoledne byl právě dnem, kdy si každý našel to své. Někteří poznali psí pláže na Baltické části u obce Jurata, někteří prozkoumávali vojenské objekty z 2. světové války, kterých je Hel opravdu plný. Někteří bloumali v přístavu, či objevovali maják a jiní se slunili na pláži a jejich psi si užívali volnosti, písku a moře.

Všichni naši strakáči vypadali velmi spokojeně, nedocházelo ani k potyčkám o dominanci, jen Dorka musela být preventivně na vodítku z důvodu možného přeplavání do Švédska, holt „mořská vydra“. Učili se nejen psi ale i páničci, jak se sžít dohromady ve smečce, dostávat dobroty od druhých, napít se z cizí misky, nedělat rozdíly a všichni se postarali nejen o vlastní, všichni strakatí jsou prostě „naši“.

Pozdní odpoledne jsme se zase všichni vypravili na společnou expedici k potopeným válečným lodím, vrakům z 2. světové války, a to stále u městečka Hel, prostě kam šlápnete, na něco zajímavého narazíte. I Maruška to s „kamarádkami berlemi“ zvládla v písku podél zálivu až k vrakům na společné focení.

Sobota 30. 9.

Ráno to vypadalo na změnu počasí, v noci přišlo a přišel silný vítr, ale nakonec celý den vyšel zase krásně, se sluncem a vyčištěnou modrou oblohou, jen s větrem v zádech. Takže psi, kteří byli u moře poprvé, zjistili, že existují i vlny. Ale po těch pár dnech nebyl mezi nimi ani jeden, který by se moře bál. Ale poslední plný den před odjezdovou nedělí jsme si všichni plně užili. Vyměňovali jsme si zážitky a každý se pak vrhal na trasu, kterou ještě neprošel.

Expedice našla krásný červený maják a prolezla důkladně vojenské bunkry. Užili si v lesích. Někteří v sobotním ránu i za větru prošli velké prostorné pláže a poznali i části přístavu a kotvicích lodí.

A tu se v době odpoledního oběda na Messengeru se objevila výzva Tomáše Krhovjáka: „*Teď kolem nás prošla paní v červené bundě se strakáčem. Nestihl jsem ji, tak dávejte pozor a vyhledejte ji.*“

To se paní divila, když se na ní na promenádě vrhli nadšení Češi. Byli jsme tak překvapení, že jsme se nezeptali ani odkud jsou, a ani jsme tu fenku nevyfotili. Takže Maruška Nádvorníková pak ostatním v další zprávě na Mess upřesnila: „*Paní v červené bundě se strakáčem nemá strakáče, ale KUNDELKA ZE SCHRONISKA. Vrhli jsme se na ni a vysvětlili jí, o co nám jde... Byla nadšená a prý bude všem říkat, že má papírového psa.*“ (pozn. ještě, že máme ty sociální sítě)

K večeru jsme se scházeli trochu roztahaně, byli jsme tak vyčerpaní i nadšení z nových míst, plnili jsme si žaludky dobrotami, ale řidiči se chtěli dostat brzy do postele. Čekala je dlouhá cesta v neděli zpátky domů.

Neděle 1.10

Někteří jsme stihli ranní rozloučení s mořem a někteří již brzy ráno vyráželi, ale stále jsme byli propojeni. Nejenže jsme se potkávali cestou a občas i na odpočívadlech, ale psali jsme si průběžně, kdo už dorazil v pořádku domů. Všichni dojeli, jak měli a slíbili jsme si, že **v příštím roce v září 2024** se uskuteční „**Strakatý Balt**“ **potřetí** a věříme, že i ve větším počtu! Přidáte se?

My Spotted adventure in Prague

Autor: Ariel Segal

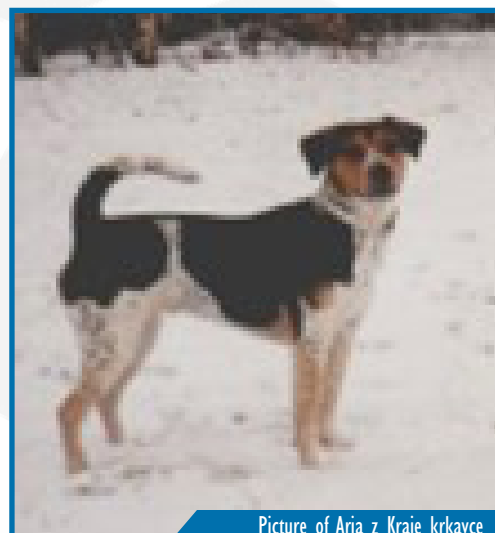
Left-Right: Barnabash od Dvou Čedrů (Kanaánský pes), Ariel, Ax Beauty from Village, Armina z Udolí Blanice (Mina), Electra Phartlap (Bessie), Brebta Balmarti

Ahoj strakate kamaradi! I wanted to contribute to the e-zpravodaj and explain how I came to know about the Český strakatý pes, became a part of the CSP Facebook group, and finally met 4 strakaci in Stromovka in Prague in June 2023. I actually was more into cats for most of my adult life, but my mother had become allergic to cats and wanted to get a dog for the first time in her life in 2007. My mom's friend, who fostered rescued greyhounds and potential guide dog labs, sent her an advertisement via the organization Homeward Trails. The organization claimed that Lucy was a „Bohemian/Czech Spotted Dog“ from the Czech Republic. They emailed photographs of a CSP from a website which it turns out was created by Dalibor Štípek. He owned Arja z Kraje krkavce (Kata). Kata looked so much like Lucy that we were intrigued. You can see the website here <http://home.tiscali.cz/ca322734/homeen.html> It looks very Web 1.0. Sadly both Dalibor and Kata are gone now. :-)

Ahoj strakatí kamarádi! Ve svém příspěvku do e-zpravodaje bych rád vysvětlil, jak jsem se seznámil s českými strakatými psy, stal se součástí facebookové skupiny ČSP a nakonec se setkal se čtyřmi strakáči v parku Stromovka v Praze v červnu 2023. Po většinu svého dospělého života jsem byl spíše kočičím člověkem, ale moje matka začala být na kočky alergická, takže se v roce 2007 rozhodla pořídit si svého prvního psa. Přítel mé matky, který podporoval zachráněné greyhoundy a budoucí vodící psy, jí poslal inzerát organizace Homeward Trails. Tato organizace prohlašovala, že Lucy je „Bohemian/Czech Spotted Dog“ z České republiky. Poslali nám fotky ČSP z webových stránek, o kterých se ukázalo, že je vytvořil Dalibor Štípek. Vlastnil Arju z Kraje krkavce (Kát'u). Kát'a vypadala tak moc jako Lucy, že nás to zaujalo. Její stránky si můžete prohlédnout zde: <http://home.tiscali.cz/ca322734/homeen.html> Vypadá to dosti jako Web 1.0. Bohužel ani Dalibor, ani Kát'a už nejsou mezi námi. :-)

Lucy (2004-2018): Strakac nebo vorisek?

Picture of Arja z Kraje krkavce

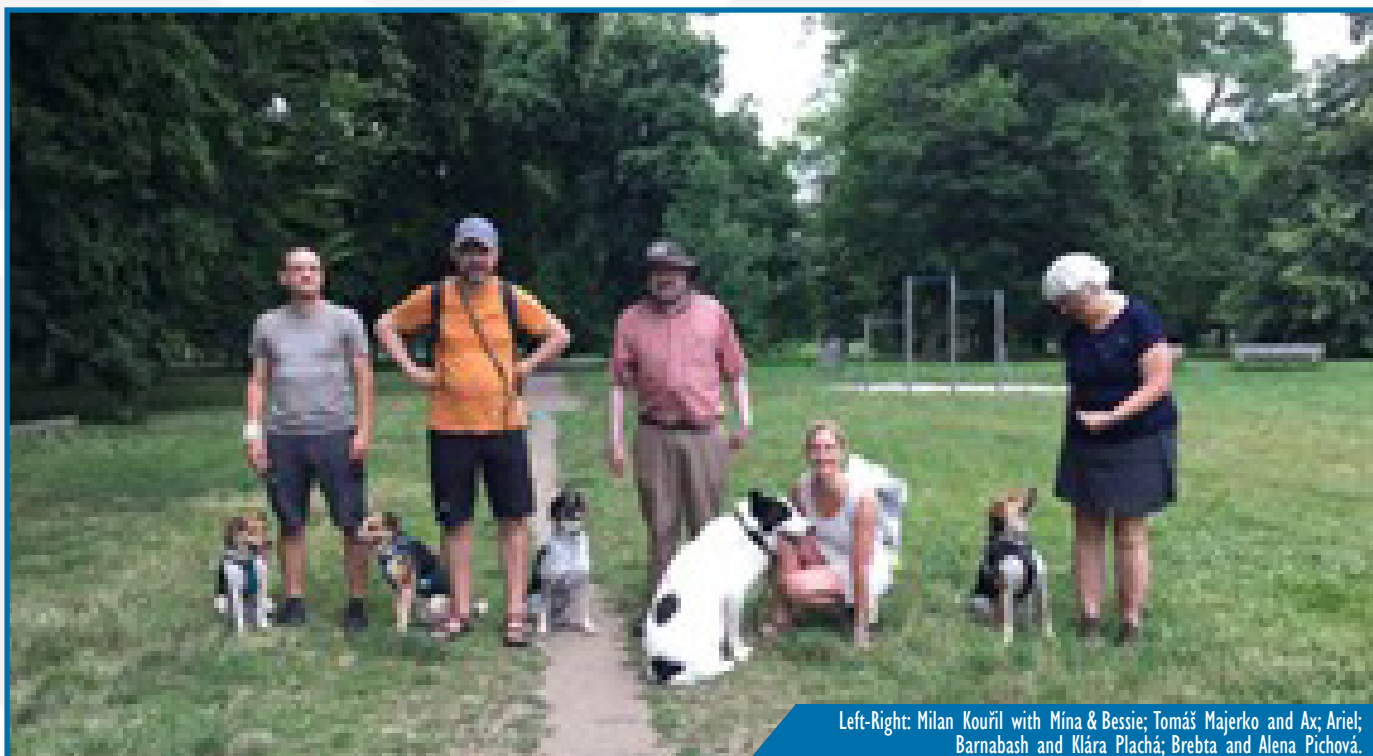
UŽ JE ZA NÁMI

Lucy was wonderful. She was one of the quietest dogs I've ever met. She barked for her food and at the postman, and was quiet the rest of the day. She was a good watchdog. Being a librarian, I searched the Internet to find other CSPs. I found <https://www.strakaci.cz/> and in 2008 I found the website of Bela Velký dar and her owner Zuzka Kočová and asked about whether she knew of any CSP in the United States. Zuzka did not know, but it was nice to find an owner of an actual strakac about Lucy's age. I was not yet on Facebook. In 2009 I joined FB and in 2011 I found the CSP FB group. This was about the time that Cíněnka Strakatý samet was about to have her first litter of puppies. Cina looked like Lucy and I liked a picture Lea Wildnerova had taken of Cina on the Vltava. I said „Ma vlast, ma pes.“ I became FB friends with Lea and then learned about many other strakaci and their owners, especially Eva Marye Vacova, Tessy and Appia; Iveta Matušková and Kata; Terka, Radovan, and Ajuška Bonasa Sorbus. I shared pictures of Lucy with the spotted people, and loved seeing Cina's puppies grow up. I especially enjoyed seeing Celestie Zli-ru from her puppyhood when Lea got her.

In 2018, Lucy unfortunately passed away. Lea Wildnerova and others gave medical advice during Lucy's illness, and comforted me after she was gone. At first I thought I could not bear to look at more spotted dog pictures after Lucy's passing, but it turned out to be comforting to see more CSPs and especially stenata strakata :-). My mother and I love to look at the pictures of strakaci online when the world in general seems crazy. We followed with great concern the difficulty Lestie (Celestie Zli-ru) had after she gave birth to her second litter in 2019, and were relieved when Lea saved Lestie's life. I became friends with more CSPs and their humans, like Jolana Nováková, Anka, and Brebta; Dana Krasova and Miky, Tomáš Majerko and Ax; and Milan Kouřil, Mina, and Bessie.

Lucy byla skvělá. Byla jedním z nejtichších psů, co jsem kdy poznal. Štěkala jen kvůli jídlu a na pošťáka, jinak byla po zbytek dne zticha. Byla skvělým hlídačem. Protože jsem knihovníkem, prohledával jsem internet, abych našel další ČSP. Objevil jsem <https://www.strakaci.cz/> a v roce 2008 jsem narazil na stránky Bely Velký dar a její majitelky Zuzky Kočové a zeptal se jí, jestli neví o nějakých ČSP ve Spojených Státech. Zuzka nevěděla, ale bylo hezké najít majitele skutečného strakáče podobného stáří jako Lucy. Tou dobou jsem ještě nebyl na Facebooku. V roce 2009 jsem se zaregistroval na FB a v roce 2011 jsem našel facebookovou skupinu ČSP. Tou dobou zrovna měla mít Cíněnka Strakatý samet svůj první vrh štěňat. Cíňa vypadala jako Lucy a mně se moc líbila její fotka u Vltavy, kterou vyfotila Lea Wildnerová. Říkal jsem „Má vlast, můj pes.“ Stali jsem se na FB s Leou přáteli a pak jsem se dozvěděl o mnoha dalších strakáčích a jejich majitelích, zejména to jsou Eva Marye Vácová, Tessy a Appia; Iveta Matušková a Kát'a; Terka, Radovan a Ajuška Bonasa Sorbus. Sdílel jsem se strakatými fotky Lucy a sledoval, jak Cíni štěňátka rostou. Nejvic se mi líbilo sledovat Celestie Zli-ru od jejího štěněčího věku, kdy si ji Lea pořídila.

V roce 2018 jsme bohužel o Lucy přišli. Lea Wildnerová a ostatní poskytovali zdravotní rady během její nemoci a utěšovali mě, když nás opustila. Nejdřív jsem si myslel, že po její smrti se už nedokážu dívat na žádné strakaté fotky, ale ukázalo se, že je uklidňující prohlížet si další, zejména strakatá štěňata. :-). Má matka a já rádi sledujeme online fotky strakáčů, zatímco se zdá, že svět kolem nás se zbláznil. S velkými obavami jsme sledovali potíže, které měla Lestie (Celestie Zli-ru) po svém druhém porodu v roce 2019, a ulevilo se nám, když ji Lea zachránila. Stali jsme se přáteli s více ČSP a jejich lidmi, jako je Jolana Nováková, Anka a Brebta; Dana Krásová a Miky; Tomáš Majerko a Ax; a Milan Kouřil, Mína a Bessie.

Left-Right: Milan Kouřil with Mína & Bessie; Tomáš Majerko and Ax; Ariel; Barnabash and Klára Plachá; Brebta and Alena Pichová.

UŽ JE ZA NÁMI

I began thinking of visiting the Czech Republic and meeting at least some of the spotted dogs and people. I had friends who had an ancestor from Plzen, and talked with them about their visits to Prague. Unfortunately, when I was beginning to think about coming in 2020 COVID hit. By the time I was ready to come in 2023, to my sorrow, Cina and Lestie had passed away, and Lea was saving Lestie's sister Cuky from neglect. I found out that there was a free Česká filharmonie concert in June 2023. I also wanted to visit sites of Jewish interest (Staronová synagoga, Starý židovský hřbitov) and general culture (Muzeum Antonína Dvořáka, Muzeum Bedřicha Smetany, Muzeum Karla Zemana, Národní knihovna ČR). I spent almost a year learning Czech on Duolingo. I had known some basic dog words like pes, stene, sedni, lehni, k noze, vrh. Through Duolingo, I increased my vocabulary though the grammar is still really difficult. Finally, I made plans on FB to meet strakaci and their owners in Stromovka Dog Park on June 21st 2023. I was worried because the weather forecast for Prague predicted very hot weather and storms. Thank goodness things worked out! I arrived at Stromovka and saw Tomas Majerko with Ax. Jolana Novakova arrived with Brebta, and Milan Kouril with Mina and Bessie! Alena Pichova also came-she had owned Baron. I had so much fun and joy talking to the people and playing with the dogs. I had known someone in Maryland with a Canaan Dog, and I connected with Eva Hnilíčková, a woman who had owned a Canaan Dog who had the first litter of Canaan Dog puppies in the Czech Republic. She could not make it but her daughter Klara Placha came with Barnabash the Canaan Dog. Interestingly, Bessie seems to have really liked Barnabash and was jumping on him and making excited high-pitched barks!). After an hour of fun, the predicted rainstorm arrived and we left for a pub where we had beer and the strakaci relaxed. I wanted to say díky mooooooc to Jolana, Alena, Milan, Tomas, and their pups. I am sorry that I could not meet up with Lea as she was caring for Cuky, but I deeply hope to revisit Prague and the strakaci/strakacnici soon.

Na shledanou, Ariel Segal

Začal jsem přemýšlet o návštěvě České republiky a o setkání alespoň s některými strakáči a jejich lidmi. Mám přátele, jejichž předkové byli od Plzně, takže jsem s nimi pohovořil o jejich návštěvách Prahy. Bohužel, když jsem začal v roce 2020 přemýšlet o návštěvě, přišel Covid. Než jsem se v roce 2023 přichystal na cestu, k mému smutku už tu nebyly Čína a Lestie, ale Lea zachránila Lestiinu sestru Cuky z nevhodných podmínek. Zjistil jsem, že v červnu 2023 bude Česká filharmonie pořádat zdarma koncert. Také jsem chtěl navštívit židovské památky (Staronová synagoga, Starý židovský hřbitov) a další kulturní místa (Muzeum Antonína Dvořáka, Muzeum Bedřicha Smetany, Muzeum Karla Zemana, Národní knihovna ČR). Strávil jsem téměř rok studiem češtiny na Duolingo. Znal jsem pár základních kynologických slov jako pes, štěně, sedni, lehni, k noze, vrh. Pomocí Duolingo jsem si rozšířil slovník, ačkoliv gramatika je pro mne stále těžká. Nakonec jsem přes FB naplánoval setkání se strakáči a jejich majiteli v psím parku ve Stromovce na 21. červen 2023. Měl jsem obavy kvůli počasí, protože v předpovědi pro Prahu bylo velké horko a bouřky. Naštěstí vše vyšlo! Přišel jsem do Stromovky a uviděl Tomáše Majerka s Axem. Jolana Nováková přišla s Brebtou a Milan Kouřil s Mínou a Bessii! Dorazila i Alena Pichová, která mívala Barona. Moc jsem si užil povídání s lidmi a hraní se psy. Znal jsem kohosi v Marylandu s kanaánským psem a spojil jsem se s Evou Hnilíčkovou, která odchovala první vrh kanaánských psů v České republice. Bohužel neměla čas, ale její dcera Klára Plachá přišla s kanaánským psem Barnabashem. Co bylo zajímavé, Bessii se moc líbil, skákala na něj a vzrušeně štěkala vysokým hlasem!). Po hodině zábavy dorazila předpovídaná bouřka a my jsme odešli do hospody, kde jsme si dali pivo a strakáči odpočívali. Chtěl bych říci „díky mooooooc“ Jolaně, Aleně, Milanovi, Tomášovi a jejich pejskům. Mrzí mě, že jsem se nemohl setkat s Leou, která se zrovna starala o Cuky, ale pevně doufám, že Prahu a strakáče/strakáčnický zase brzo navštívím.

Na shledanou, Ariel Segal

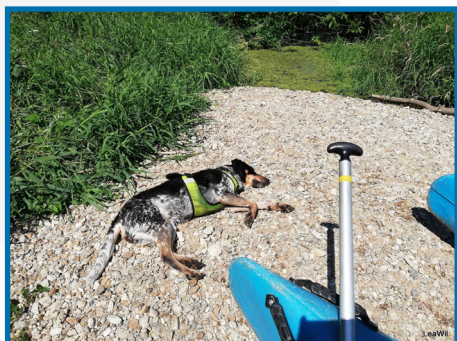
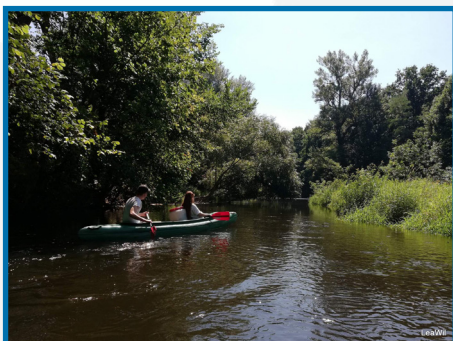
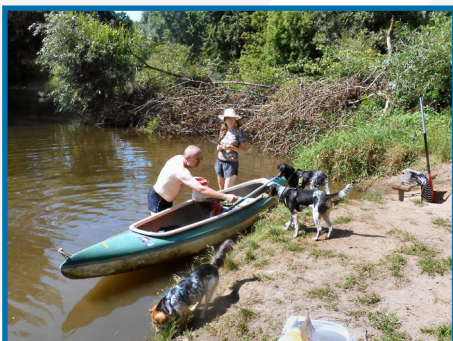
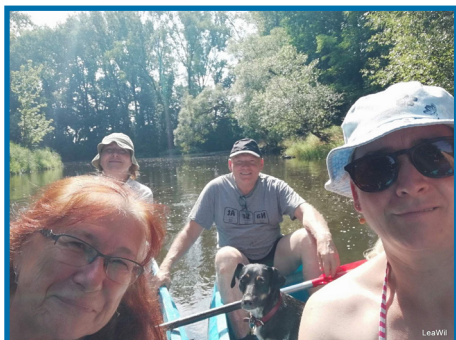

Left-Right: Milan Kouřil with Bessie; Tomáš Majerko and Ax; Ariel; Jolana Nováková Brebta, Mína, and Alena Pichová.

UŽ JE ZA NÁMI

Fotoreportáž ze strakatého splutí Dyje

Foto: Lea Wildnerová, Lud'ka Machová

Trénink, motivace a závodění strakáčů

Ptá se *Jakub Šmerda*

Do tohoto čísla se mi podařilo oslovit dvě vynikající musherky - Fany Lachmanovou s Rozárkou a Míšu Drahošovou s Emou. Na rozdíl ode mne obě překonaly se svými týmovými partačkami nástrahy mushingu a bez problémů zvládají nejen běh se psem, ale i jízdu na koloběžce, kole nebo lyžích. My jsme s Ájou schopni závodit v canicrossu, ale zapřáhnout ji za nějaké vozítko bych si netroufl a skončilo by to nejspíš úrazem. Proto s velkým obdivem vzhlížím k těmto strakatým musherkám a jsem rád, že se s námi podělí o zkušenosti a zajímavé postřehy ze světa canicrossu, scooterjöringu, bikejöringu, skijöringu nebo jiných tahacích disciplín.

Představení týmu:

Jméno psa: Rozárka - Chiméra Bonasa Sorbus

Jméno psovoda: Františka Lachmanová

Sportovní odvětví, kterému se věnujete:

Individuální mushing - Canicross, Scooter, Bike

Vaše největší úspěchy: Asi by bylo vhodné zmínit opakované umístění na stupních vítězů na každoročním mistrovství českých strakatých psů v mushingu.

Závodů se ale v posledních letech zúčastňujeme minimálně, takže největší úspěch pro nás je, že nás to obě stále baví a jsou pro nás tyto sporty zpestřením každodenního života.

PŘEDSTAVNÍ SPORTU

Prosím popište váš sport.

FL: Mushing jako takový si díky knihám, filmům, dokumentům atd. asi každý dokáže představit jako psí spřežení, které za sebou táhne saně v zasněžené krajině. Kromě toho, že pro realizaci takové představy je potřeba dost sněhu, tak pro tažení saní je potřeba více psů. Pro obyčejné smrtelníky jako jsme my, které tato představa nadchla, ale nemůžou si dovolit mít smečku o třeba 6 psech, kteří by saně dokázali táhnout, a žít jinde než v ČR, kde je sníh sotva jednou do roka (ačkoliv pro tyto podmínky se dají saně vyměnit za káru), vznikl individuální mushing. Tam jsou těžké saně nahrazeny

terénním kolem či koloběžkou, které dokáže táhnout pouze jeden pes (i malé velikosti), tratě jsou podstatně kratší, rychlejší a klikatější. Zimní variantou (na sněhu) je pak běžkař tažený psem, tzv. skijoring a i běžci si najdou své – canicross.

Jaká jsou specifika vašeho sportu?

FL: Závodů lze rozdělit na oficiální a hobby. Hobby závodů se může zúčastnit víceméně každý. Na oficiální závody je potřeba mít licenci a patřit do nějakého Musher klubu, v opačném případě je možné se takového závodu účastnit v kategorii příchozích.

Kategorie se kromě disciplíny (běh/kolo...) pak rozlišují buď podle věku a pohlaví člověka nebo podle váhové kategorie psa. Bývá taky možnost výběru délky trati. A na některých závodech je možné se zúčastnit zkrácené/zjednodušené trasy pro začátečníky nebo mladé psy.

Proč jste si vybrali váš sport?

FL: Český strakatý pes je docela všestranné plemeno a nemá pracovní předurčení, tak jako třeba lovecká, ovčácká plemena psů. Takže když jsem si Rozárku vybrala, moje rozhodnutí bylo, že zkusíme různé sporty a najdeme ten, který bude bavit nás obě. Běhala jsem už před Rozárkou a o canicrossu jsem věděla a měla jsem v plánu ho vyzkoušet. Čekaly jsme ale, dokud nebude mít jeden rok (dříve se totiž

nedoporučuje psy zapřahat a ani není možné se zúčastnit společných tréninků). Nejdříve jsme začaly navštěvovat školičku pro štěňátka, která byla zaměřená hlavně na socializaci a zvykání pejsků na práci s člověkem i v rušnějším prostředí. Tam jsme se seznámily s trenérkou, ke které dosud chodíme na lekce poslušnosti a agility. Na školičku jsme navázaly výcvikem poslušnosti a výcvikem agility. Poslušnost nám šla a docela rychle jsme se dostaly mezi pokročilé týmy. Agility pro ni bylo opakem, mohla se při něm proběhnout a vyřádit při probíhání tunelů (začínaly jsme pouze s různými tunely a skočkami na zemi). Oba sporty pro zpestření stále rády provozujeme, ani jedna v nich však nemáme žádné ambice a jsou pro nás jen vyplněním volného času.

Když byl Rozárce rok, dostala k narozeninám svůj první dlouhý postroj a přihlásily jsme se na úvodní lekci od Běhejsesem, kteří tehdy jako jediní pořádali společné tréninky canicrossu. Už na této první lekci bylo vidět, že se pro to Rozárka narodila. Byla 100% soustředěná, táhla ze všech sil a ostatních pejsků ani okolí si nevšímala. Makala jako stroj. Postupně jsme se naučily stranové povel, zastavování a běhání bez vedoucího psa (vedení skupiny). Na tréninky Běhejsesem jsme chodily víceméně pravidelně asi půl roku a pak jsme začaly jezdit na různé canicrossové závody. Později nám už tyhle společné tréninky nevyhovovaly, naopak pro nás pro obě bylo stresující to množství nevybouřených, nepředvídatelných a uštěkaných psů. Takovéhle prostředí na trénincích a na závodech vedlo u Rozárky k tomu, že jakmile vytuší, že se něco děje a možná bude tahat, je tak natěšená, že štěká a klepe se nervozitou.

Bohužel je schopná to dělat i na jiných akcích, na trénincích a dlouho před vlastním startem. Hodně jsme kvůli tomu startování na závodech omezily, běháme spolu samy a převážně na volno, při trénincích dbám na klidné starty a když už se nějakého závodu účastníme, držíme se stranou ruchu až do poslední chvíle před vyběhnutím.

Běhaly a běháme v tahu pouze krátké trasy (do 5 km), delší jenom intervalově, kdy ji střídavě pouštím na volno a zapřahám (tedy ne závodně).

Abych jí dokázala trochu stačit (já narozdíl od ní nejsem žádný sprinter), pořídila jsem si koloběžku, která nás obě opravdu nadchla a začaly jsme závodit převážně v ní (tedy tzv. scooterjoring).

Nyní začínáme trénovat na kole, kterému jsem se dlouho ze strachu vyhýbala. S ním na závodech ale budeme asi vypadat vtipně, jelikož v bikejoringu není kategorie pro menší pejsky.

Co se vám na vašem sportu líbí?

FL: Jeho krása je v jednoduchosti. Vlastně není potřeba skoro nic, jen chuť a nadšení pro pohyb u obou stran.

TRÉNINK A MOTIVACE

Jak často a jakým způsobem trénujete?

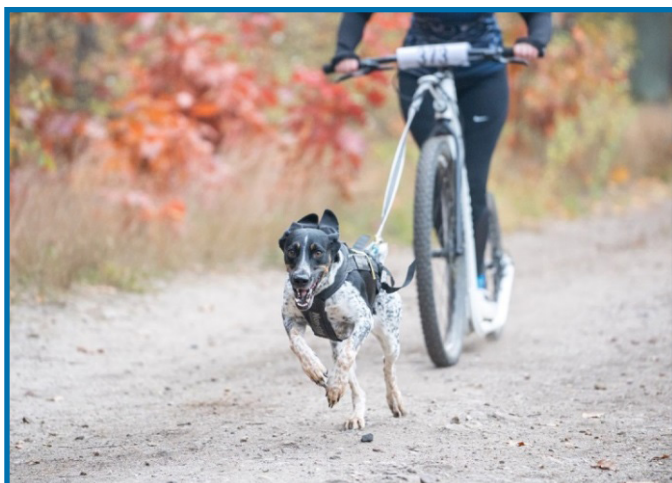
FL: Ráda bych řekla, že nějak pravidelně. Ale chodíme podle pocitu a ani moc dopředu neplánuju, jak a kudy zrovna poběžíme nebo pojedeme a jestli v tahu nebo na volno. Někdy jdeme 2x týdně, někdy 1x za 14 dní. Vzdálenostně taky podle nálady a toho, jak to zrovna jde nebo jaké je počasí.

Před čtyřmi lety jsme Běhejsesem s radostí vyměnily za MK Tlapky v tahu, u kterých nám vyhovovala rodinná atmosféra a individuální přístup. Nyní pod nimi vedu tréninky v Hostivici na Praze-západ, takže se nám většinou daří jednou v týdnu vyběhnout. Trénink se pak řídí podle účastníků, obvykle naběháme 4-5 km, ale intervalově po cca 100-200 m a prokládáme to různým skupinovým cvičením.

Máte nějaké rituály, zvyky, stereotypy, které nastartují vašeho psa k práci?

FL: Snažím se o přesný opak – tedy uklidnit ji, aby

byla nastartovaná o něco míň a dalo se s ní pracovat. Takže naopak dělám, jakože nic. U agility a poslušnosti/obedience takovéhle přehnané nadšení nemá, ale nikdy jsem ji nepotřebovala nijak motivovat k práci a ona hned moc dobře pozná, kde jsme a co se bude dělat.

Jak motivujete psa k práci?

FL: V mushingu nic takového nepoužívám, motivací je pro Rozárku už jen to, že pozná, že bude tahat. Odměnou pak pro ni je vyběhnutí. V tahu na ni nemluví, říkám jí pouze stranové povely. V tréninku se snažím vybírat trasu zajímavou, klikatou, aby to nebyl stereotyp.

Jinak v poslušnosti toho při práci používáme víc, základem je pro nás slovní marker a práce s hlasem, využívám pamlsky a hračku pro ukončení cviku. Targety nemáme pro motivaci, ale pro určité cviky jsme je využívaly.

Jaké jsou kritické body výcviku?

FL: V mushingu je pro nás kritický už začátek, kdy, pokud je Rozárka vystavená závodní nervozitě dlouho, je schopná se vysílit ještě před vyběhnutím.

Ve výcviku máme problém s nátlakem, když má něco samostatně vymyslet, radši než aby udělala chybu, rovnou to vzdá a nedělá absolutně nic. Nebo třeba v agility nemůžeme často opakovat jednu část parkuru, která se nám nedaří, protože ví, že to děláme špatně (samozřejmě kvůli mému špatnému vedení) a už pak odmítá spolupracovat.

Museli jste se něco naučit, abyste zefektivnili výcvik?

FL: V mushingu rozhodně klidné starty a pracovat s její energií – poznat, jakou vzdálenost v jaké intenzitě zrovna jít.

Jsou odlišnosti v tréninku v průběhu roku?

FL: Rozhodně, nejintenzivněji trénujeme na jaře a na podzim. Zima je pro nás takové udržování kondice a budování vytrvalosti – kolo/kolobka zůstávají doma v teple a my běháme, pomalu, delší trasy a Rozka je volně. V létě pak naopak jen krátké intervalové tréninky, brzy ráno nebo pozdě večer, kdy už to teplota umožňuje. A hodně místo trénování chodíme na výlety nebo plavat.

Trénujete na jednom místě/cvičáku nebo střídáte různá místa?

FL: Běháme/jezdíme různě dle možností, rády místa pro zpestření střídáme a i trasy neustále různě měním. Agility a poslušnost trénujeme stále u stejné trenérky a na stejném místě.

Využíváte trenéra nebo preferujete samostatný trénink?

FL: Jak již bylo výše odpovídáno, trénujeme samy nebo tréninky vedeme.

ZÁVODY A ZKOUŠKY

Proč závodit/účastnit se zkoušek?

FL: Dříve jsme závodily pro získávání zkušeností a sbírání zážitků. Nyní už na závody jezdíme jen abychom se potkaly s přáteli.

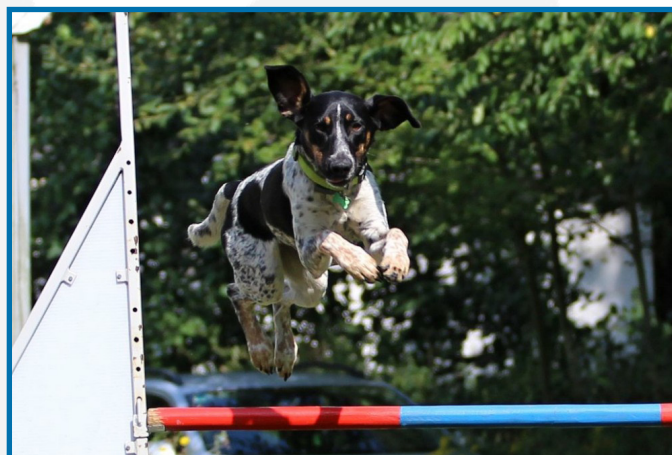
Jak často závodíte?

FL: Poslední roky to bylo slabé (covid, březost, státnice), ale jinak minimálně 3 závody za rok. A od tohoto roku se musíme jako členové musher klubu zúčastnit minimálně 2 závodů oficiálních.

Chtěli byste závodit více?

FL: Určitě ano, teď na to mám konečně po dlouhé době podmínky a čas (stabilní pracovní doba, vlastní auto).

Jaké jsou specifika přípravy na závody?

FL: Připravujeme se dle plánované délky trasy, Rozárka si pak pamatuje, jak dlouho poběží, a ví, jak si šetřit sílu.

Jak vypadá příprava v den závodu/zkoušek?

FL: Startuje se obvykle ráno, takže nedostává najíst své běžné jídlo (maso), ale dostává trochu konzervy zalité vodou, aby se pořádně napila. Po příjezdu na místo následuje procházka, aby se vyvenčila. Trasu si procházím sama, protože je to pro Rozku hodně rušivé prostředí. Obvykle ji běžím, abych už se rozhýbala před startem. Cca 15 minut před startem jsme plně připravené a jdeme do klidného prostředí, kde je schopná Rozka spolupracovat a rozhýbat se.

Čeho byste rádi dosáhli/zúčastnili se?

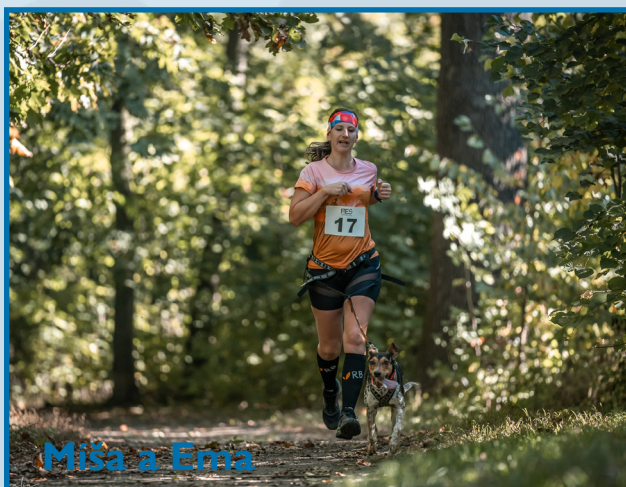
FL: Takové cíle nemám, ale ráda bych někdy dosáhla toho, že zvládnu chodit běhat pravidelně a posunu se v běhu na delší vzdálenosti – ať až se z Rozárky stane

vytrvalec (s věkem to přijde), můžeme spolu poklusalvat.

Je něco, co se do dotazníku nevešlo a co by bylo dobré zmínit na závěr?

FL: Nějaký konkrétní dotaz na strakáče.

Miša a Ema

Představení týmu:

Jméno psa: Ema – Centa Nella Belavia

Jméno psovoda: Michala Drahošová

Sportovní odvětví, kterému se věnujete:

mushing, hlavní disciplína canicross a triatlon se psem

Vaše největší úspěchy: mistr MČR v canicrossu pro ČSP 2019 a 2021, 2. místo O železného psa Sadská 2019 - triatlon malý okruh, 1. místo Štěkatlon Varnsdorf 2020 - triatlon se psem, 3. místo Fitmin Grand Prix Horní Míšečky 2020 - skijöring příchozí bez licence, 1. místo NG CaniCross Cup 2021, 1. vicemistr MČR ČSP SC1W 2022

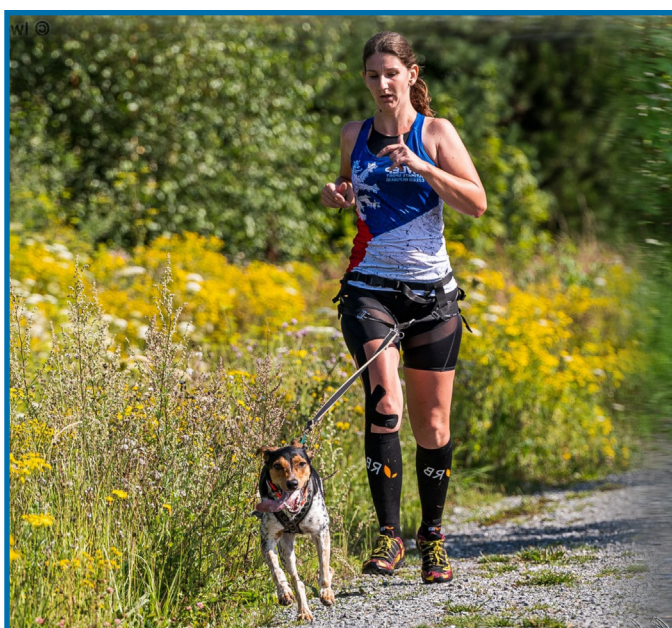
PŘEDSTAVNÍ SPORTU

Prosím popište váš sport.

MD: Mushing, potažmo canicross se řadí mezi tažné sporty se psem, kdy pes běží před psovodem a táhne ho za sebou. Společně jsou po celou dobu běhu spojeni vodítkem. Pro psa je potřeba mít speciální tažný postroj, pro běžce pak běžecský opasek, mezi psem a psovodem je odpružené vodítko s amortizérem.

Jaká jsou specifika vašeho sportu?

MD: Základní dělení je na zimní disciplíny na sněhu a disciplíny na suchu, dále zda se jedná o spřežení více psů či individuální disciplíny s jedním nebo dvěma psy. Já se věnuji právě individuálním disciplínám, tzn. na sněhu skijöring (pes táhne běžkaře), na suchu je pak možné se psem běžet (canicross), nebo jet na koloběžce (scooterjöring) či na kole (bikejöring). Vzdálenosti tratí jsou sprintové až midové, tzn. 2-25 km. Na běžkách a na koloběžce je možné zapřáhnout až dva psy najednou, v případě běžek se na mezinárodní úrovni jezdí ještě dvě specifické disciplíny, kdy pes kromě běžkaře táhne ještě speciální malé sánky tzn. pulku. V případě spřežení se v zimě jezdí na saních, kdy kategorie jsou podle počtu psů ve spřežení (dva až dvanáct psů) a délky tratí jsou od sprintu 6 km po longy přes 45 km (až po dálkové několikadenní závody, kdy psi urazí 1000 mil), na suchu se jezdí na kárách

či tříkolkách a opět jsou kategorie od čtyř po dvanáct psů ve spřežení a délky tratí jsou sprintové od 4 km po midové až 25 km. V oficiálním mushingu se nerozlišuje velikost psa, u některých disciplín ani pohlaví mushera. Nicméně na neoficiálních, tzn. hobby závodech, se v poslední době kategorie dělí právě podle hmotnosti či kohoutkové výšky psa, aby byl závod atraktivnější a přístupnější i široké veřejnosti a velké paletě psích plemen. Velice oblíbené jsou i překážkové závody se psy nebo triatlony (kombinace disciplín – plavání se psem, kolo nebo koloběžka a běh).

Proč jste si vybrali váš sport?

MD: Canicross jsem prvně objevila v roce 2015, kdy jsem pátrala, jakou aktivitu bych mohla dělat se svým tehdy 4letým hyperaktivním jack russel teriérem, kterého jsem bohužel neměla od štěněte, takže většinu sportů s ním bylo obtížné začínat až v pozdějším věku. A jako typický teriér byl velice tvrdohlavý a svérázný. Takže běh se psem o samotě v lese se zdál být jako ideální sport pro nás. Nicméně více a systematicky trénovat CC jsem začala až v roce 2016. Po odběhaných dvou sezónách jsem si uvědomila, že mě to sice moc baví běhat po lese, ale Oggyho tak úplně ne, takže jsem se začala porozhlížet po novém aktivním partákoví, se kterým bych mohla vyzkoušet i další psí sporty. Volba nakonec padla na českého strakatého psa, vysoce aktivní plemeno. A tak jsem si v roce 2017 pořídila Emu, kterou jsem si začala už od štěněte připravovat právě pro roli mushingového psa. Naštěstí ji to běhání po lese chytlo stejně jako mě a čím rychlejší disciplína, tím více to miluje. Je velice soutěživá, takže všude chce být první a má potřebu každého psa před námi předběhnout.

Co se vám na vašem sportu líbí?

MD: Líbí se mi souhra psovoda a psa. Čím rychlejší disciplína, tím lepší musí být důvěra psovoda ve psa a jeho výcvik, protože například na kole se v rychlosti 35 km/h nechcete vybourat, když by vám pes špatně odbočil na křižovatce nebo vzal roha za okolo běžícím jiným zvířetem. Zároveň moje partačka na druhém konci vodítka je pro mě i velkou motivací na sobě makat a nevzdávat se. Když ji vidím, s jakou vervou ona běží a jakou má z toho radost, zvláště když je to dostatečně rychlé. O to víc mě to nutí se nezastavit, vytrvat, běžet rychleji, zlepšovat se a více jí pomoci. S velkým a silným psem je běh spíše o přežití a nezranění se v té rychlosti, s menším psem je to pohodlnější, ale o to víc záleží na kondici a schopnostech běžce svému psovi stačit a více mu běžecky pomoci.

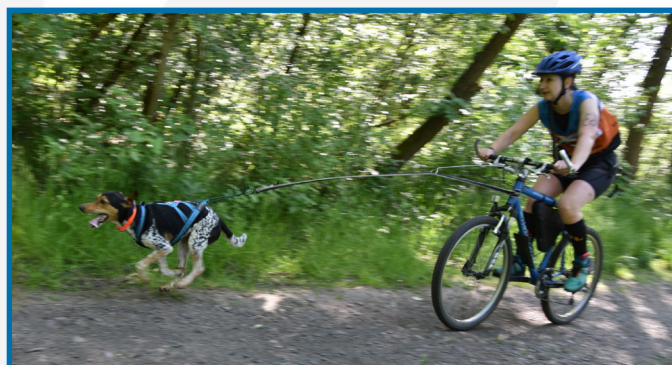
TRÉNINK A MOTIVACE

Jak často a jakým způsobem trénujete?

MD: Mushing je dle mého hlavně o fyzické připravenosti a vytrvalosti psa, takže trénujeme v podstatě každý den. Do lesa se snažím vyběhnout 3 - 4x týdně, z toho tak 2x týdně zapřahám a 2x týdně Ema se mnou chodí klusat na volno. Dále jednou až dvakrát týdně kombinuji trénink ještě s agility a tréninkem poslušnosti, triků nebo dogfitness. A když zrovna neběháme nebo nezávodíme, tak chodíme na výlety, jezdíme na koloběžce, v létě zařazují i plavání a v zimě běžky, když je příležitost. A samozřejmě do tréninku zařazují i nutné volno k regeneraci a odpočinku. Intenzitu, délku a skladbu tréninku poté měním dle ročního období, fáze přípravy a závodního kalendáře, i podle toho, co v danou fázi potřebujeme trénovat, zda objem, tempo a vytrvalost, nebo rychlost.

Máte nějaké rituály, zvyky, stereotypy, které nastartují vašeho psa k práci?

MD: Ano, jakmile začnu oblékat běžecké oblečení a boty, Ema už ví, že se pojedou do lesa, a má radost. Jinak samozřejmě trénink v zápřahu navozuje již

oblečení speciálního tažného postroje a běžecký sedák pro mě. Dalším rituálem je, že se vždycky před během chodíme rozklusat na volno, případně i více rozcvičit v případě velice chladného počasí. Po běhání se chodíme vždy vyklusat nebo alespoň vychodit a Ema dostane napít (dávám lehce ochucenou vodu speciálním psím nápojem) a malou sváču/odměnu. Po těžkém tréninku poté následuje ještě Emy protažení, případně masáž.

Jak motivujete psa k práci?

MD: Pro Emu je motivací a zároveň i odměnou samotný běh. Měla jsem štěstí, že Emu baví běhání a nemusela jsem ji extrémně motivovat, spíš naopak jsme musely pracovat právě na klidu před startem. Jinak výborným motivačním prvkem pro rozběhání psa může být další pes, či skupina psů, kdy může běžet za jiným, již zkušeným psem. Většinu psů běhání baví a rádi se tak přidají, nicméně nikdy by se ale nemělo jednat o lov, kdy větší pes se snaží menšího psa před sebou ulovit.

Jaké jsou kritické body výcviku?

MD: Jak už jsem psala výše, pro canicross je potřeba mít pro psa padnoucí dlouhý tažný postroj, pro běžce tzv. sedák (speciální běžecký opasek) a amortizační pružné vodítko. Ohledně přípravy psa je fajn mít nějaký startovací rituál, tzn. vypouštěcí povel, dále pak povely pro zatáčení a já doporučuji naučit i nějaký povel pro okamžité zastavení, zvláště pokud se chcete do budoucna věnovat i rychlejším disciplínám než jenom běh. Dále se dá psa samozřejmě i naučit povel pro zrychlení, či zpomalení běhu, případně je fajn mít velkého a silného psa naučeného sbíhat prudké kopce u nohy, či za patami běžce. Ale pozor, pes nesmí být nikdy běžcem tažen a do cíle musí vždy pes vběhnout před člověkem, jinak by měl být tým diskvalifikován. Psovi je potřeba vysvětlit a naučit ho, že má běžet před psovodem, některé psy je nutné na začátku tzv. roztahat. Pokud chcete se psem časem i závodit,

je nutné ho naučit předbíhat a míjet další psy bez kontaktu. To znamená, že by neměl v žádném případě být agresivní, chtít si s druhým psem hrát a ideálně by se neměl po druhém psovi během předbíhání se ani podívat.

Museli jste se něco naučit, abyste zefektivnili výcvik?

MD: Měla bych zlepšit svou techniku běhu a zrychlit. A jinak Emu jsem musela učit klidnit její natěšené emoce z běhu a zařazovat klid a sebekontrolu před startem (jo i 13 kg pejsek dokáže z rukou vyrvat kolo a povláčet vás vleže zatáčkou).

Jsou odlišnosti v tréninku v průběhu roku?

MD: Vždy si vyberu nějaký závod, ke kterému směřuji naši přípravu a trénink. Obvykle je to nějaký jeden závod na jaře, v létě jeden triatlon a jeden závod na podzim, kdy už mám vyzkoušené, že potřebujeme zhruba 8-10 týdnů na optimální přípravu. Během roku potom běhám i další závody, které ale беру spíš tréninkově, kdy si můžu otestovat naši aktuální formu, případně to máme jako rychlejší tempový trénink. Mimo závodní sezónu máme potom i období, kdy buď budujeme sílu – ráda k tomu využívám koloběžku nebo naopak vůbec nezapřahám, běháme na volno a budujeme základní objem.

Trénujete na jednom místě/cvičáku nebo střídáte různá místa?

MD: Nebaví mě běhat stále stejnou trasu dokola, je to pro mě demotivující. A i psy trénink více baví, když není stereotypní, ale je zajímavý a pestrý. Mám štěstí, že v okolí mého bydliště je dostatečně velký les se spoustou cest, kde se dá tréninková trasa různě měnit a kombinovat. Jediná nevýhoda je, že trénuji v Polabí, jak já říkám v Polabské placce, takže občas plánuji trénink i na dalších lokalitách kvůli změně profilu. Baví mě i objevovat nová místa a trasy, občas vyrazím za přáteli na společný trénink.

Využíváte trenéra nebo preferujete samostatný trénink?

MD: Teď už trénuji víceméně sama. Ale při mých běžeckých začátcích jsem jezdila hodně na společné canicrossové tréninky, kvůli motivaci psů a načerpání zkušeností s tréninky. Absolvovala jsem i několik seminářů a přednášek, jednak jak vůbec na samotný běh a techniku běžce, tak i k tréninkům samotným. Ráda se i vzdělávám v oblasti dogfitness a péče o psiho sportovce, což dle mého ke kvalitnímu tréninku psa

patří také. Stále ale každý rok ráda vyjedu na nějaké společné běžecké soustředění, přeci jenom v partě se tak nějak, méně a lépe“ trpí.

ZÁVODY A ZKOUŠKY

Jak často závodíte?

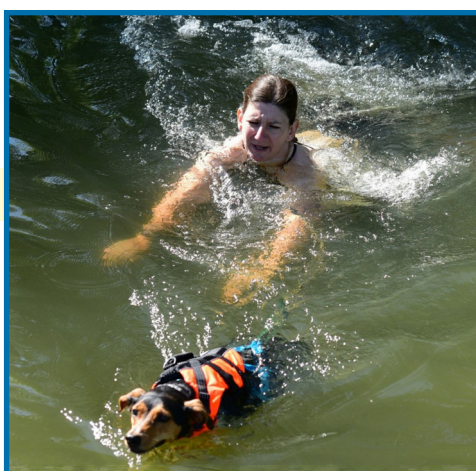
MD: Dřív jsem se účastnila hodně závodů, v poslední době mě ale více asi naplňuje si jen tak běžat sama po lese než se honit za extra výsledky. Ale vždy si vyberu několik závodů v roce, ke kterým směřuju naši přípravu a kterých se chci určitě zúčastnit, jelikož se jedná o pěknou lokalitu a zajímavou trať nebo skvělou závodní atmosféru, či srdeční akci, kde potkám přátele a užijeme si fajn den.

Jaké jsou specifika přípravy na závody?

MD: Zastávám názor a nepřijde mi fér vůči psovi trénovat v jiných podmínkách, než se odehrává daný závod a požaduji potom po psovi top výkon. Takže nejsem zarytým zastáncem, že chodím se psem trénovat pouze v brzkých ranních hodinách kvůli chladnějšímu počasí a teplotě maximálně do... pro trénink. Většina závodů se bohužel odehrává během dne a závodí se i při vyšších teplotách, takže se proto snažím trénovat při běžných teplotách. Samozřejmě dle aktuálního počasí trénink upravuji a přizpůsobuji a určitě nejdu trénovat vytrvalostní trénink v pravé poledne na louku na přímé slunce, když je tropické počasí. Většinou se snažím trasy volit tak, aby byl v okolí nějaký vodní zdroj, kde bych mohla psa vykoupat a zchladit. Dále se snažím simulovat i v tréninku daný profil závodní tratě.

Jak vypadá příprava v den závodu/zkoušek?

MD: Záleží na času startu, ale většina závodů startuje v dopoledních hodinách, takže ráno již nekrmím klasickou ranní dávkou, ale dávám maximálně jen nějakou menší tučnou sváču. Někteří závodníci dvě nebo i více hodin před během psa ještě speciálně zavodňují či dávají energy drinky pro psy, což já většinou již nedělám. Ale snažím se přidávat více vody do krmení již ve večerní dávce předchozího dne. Po příjezdu do místa závodu chodím jako první venčit (pokud neznám danou trasu závodu, tak přijíždím zhruba o hodinu dříve, abychom si trasu ještě prošli) a zhruba 20 minut před naším startem oblékám Emu již do postroje a jdeme se rozběhat, dle počasí případně zařadíme i nějaké cviky jako otočky, výskoky a změny poloh pro lepší rozhýbání

a zahřátí svalů, případně těsně před startem naopak namočíme a ochladíme ve vodě. Na vlastní start chodím pár minut před a snažím se nás udržovat stále v pohybu a lehce chodit. Při startu dodržuji stejný startovací rituál jako v tréninku, dám povel pro soustředění a napnutí vodítka, odpočítávání a vlastní startovací povel pro vyběhnutí. V cíli pak následuje pochvala, vychození a vydýchání (případně vykoupání), až po pár minutách u auta doplnění

tekutin případně s rehydratačním nápojem a malá sváča/pamlssek. Po lehkém odpočinku a úplném zklidnění zhruba po půl hodině teprve následuje případná ranní krmná dávka, popřípadě až klasická večerní dle času startu.

Čeho byste rádi dosáhli?

MD: Mým velkým snem je si zaběhnout celý horský etapový závod ve francouzských Alpách Trophée des Montagnes. Tento závod jsem objevila“ hned v roce 2015, když jsem začala běhat se psy a zhlédla jsem nádherné video na Youtube z ročníku 2014. Zatím se mi poštěstilo se tohoto závodu zúčastnit v roce 2019 v té době s první sezónou běhající Emou, takže jsme se zúčastnily pouze některých vybraných etap a ne ještě celého závodu, který je velice náročný svou délkou a hlavně převýšením. Bohužel další naši účast zhatila epidemie Covidu, a následně přicházely moje a Emy zdravotní problémy, které nám zatím znemožnily se znovu tohoto závodu zúčastnit. Mým druhým velkým snem bylo zavítat na zimní MS v severských státech, což se nám s Emou poštěstilo letos v únoru, kdy jsme se vypravily se podívat do Švédska a mohly jsme se dokonce postavit na běžkách i na tréninkovou závodní trať.

Je něco, co se do dotazníku nevešlo a co by bylo dobré zmínit na závěr?

MD: Pro vlastní trénink běhu se psem já doporučuji dělat tréninky psovi pestré a zábavné. Neběhat stereotypně jednu trasu stále dokola a polykat dlouhé nudné kilometry, ale běhat spíše kratší úseky s pauzami a zastávkami. Pes se nesmí přetáhnout a zradit, vždy je nejlepší ukončit daný úsek běhu s nadšením psa pro běh. Je potřeba mít na paměti, že pro psa se má jednat o zábavu, nikoli o povinnost nás vláčet do cíle a plnit nám tak naše běžecké sny.

Český strakatý pes je veselý a výjimečně přátelský!

Článek zveřejněný v Kynologickém internetovém magazínu eCanis.cz

Autorky: Iveta Panýrková, Simona Šádková

Fandíte českým národním plemenům a rádi byste se u nás seznámili s dalším z nich? Pojdme si tedy blíže představit ani velkého, ale ani malého českého strakatého psa, kterého si jistě řada z vás na první pohled zamiluje a začne po něm více pokukovat. Nakonec kdo by nechtěl mít doma příjemné a pohodové zvíře, že?

Český strakatý pes má za sebou poměrně pohnutý osud. Když se totiž blíže podíváme do jeho dávné historie, zjistíme, že tento původně laboratorní pes, když se měl stát samostatným plemenem, pro nezáměr lidí málem vyhynul, což by bylo rozhodně škoda. V průběhu let se totiž vyprofiloval jako velmi příjemný, snášenlivý, naprosto neagresivní, ale na druhou stranu i akční společník, který se hodí k celé řadě nejrůznějších aktivit. Navíc jeho vzhled, velikost a nenáročná údržba jistě splňují požadavky neježdě rodiny.

Nepřiliž šťastný počátek...

Není žádnou novinkou, že český strakatý pes je vlastně původním názvem Horákův laboratorní pes, kterého vyšlechtit známý kynolog pan František Horák. Vzhledem k tomu, že ke šlechtění došlo na půdě fyziologického ústavu Akademie věd v 50. letech minulého století, je patrné, že úděl tohoto plemene nebyl z počátku zrovna snadný. K výzkumným účelům se tehdy využívali různí psi nejen rozdílného věku, vzhledu a pohlaví, ale také zdravotního stavu. Je celkem logické, že nesourodá

skupina vykazovala i nesourodé výsledky studií. A proto se tehdy pan František Horák rozhodl vyšlechtit vlastní plemeno psů, které by bylo vhodné pro výzkumné účely. Ostatně v této činnosti nebyl žádným nováčkem. Pro výzkumné účely bylo tedy třeba vyšlechtit plemeno, které by bylo středně velké, bez extrémních anatomických znaků, neagresivní, mírné a mimo jiné také plodné a snadno udržitelné v laboratorním chovu.

Majitelé a chovatelé ČSP tvrdí, že jsou to výjimečně přátelští a veselí psi. Možná za to mohou genetické základy, které jim do vínku vložili dva jedinci, kteří byli tehdy umístěni v psinci v Akademii věd. Jednalo se o dva křížence, desetakilový samec byl podobný teriérovi a jmenoval se Míša, fenka Riga byla zase podobná německému ovčákovi a vážila dvacet pět kilogramů. V prvním vrhu se jim narodilo devět štěňat, dvě z nich (pes a fenka) byla třibarevná, černo-žluto-bílá a krátkosrstá. Dostali jména Míša 1 a Dáša 6. Další chov pokračoval na těchto dvou jedincích, protože kromě toho, že předběžně odpovídali představám tvůrce plemene, nesli zajímavé a líbivé zbarvení. Spojením Míši 1 a Dáši 6 byl v roce 1955 získán vrh devíti třibarevných a tečkovaných štěňat. V počátcích šlechtění byl za účelem zlepšení konstituce plemene použitý i německý krátkosrstý ohař Alan, který vnesl do chovu vlohy pro hnědé zbarvení srsti. Pan Horák uskutečnil i pokusné křížení s dalšími plemeny – ovčákem, bulteriérem a pointrem. Potomci těchto křížení však do dalšího chovu nezasáhli. Pod názvem Horákův laboratorní pes bylo plemeno zaregistrováno v plemenné knize Československého svazu chovatelů drobného zvířectva v roce 1960 a současně byl schválen i jeho standard. Veřejnost tyto psy téměř neznala, ústavní brány opouštěli jen výjimečně. Vůbec poprvé se oficiálně představili na Celostátní výstavě služebních plemen psů v Praze – Chuchli konané 27. 8. 1961. Zde bylo předvedeno celkem šest zástupců plemene.

Plemeno málem vyhynulo

Předání do rukou běžných chovatelů na počátku 80. let 20. století se z původního počtu asi čtyřiceti psů dočkala jen hrstka. Pod novým názvem Český strakatý pes (ČSP) si je rozebralo pár nadšenců, kteří věřili, že se jim brzy podaří plemeno rozmnožit a učinit atraktivním pro širokou veřejnost. První vrh mimo ČSAV se narodil 10. 9. 1981. V odborném tisku vyšlo několik článků, český strakatý pes se zařadil mezi další v té době tvořená a regenerovaná česká národní plemena a vše se zdálo být na dobré cestě. Po několika letech však nastal útlum, kvůli němuž se český strakatý pes ocitl na pokraji vymření. Důvodem byl jednak malý zájem veřejnosti, ale i problémy při odchovu štěňat. Chovatelů ubývalo a těch několik málo psů a fen, kteří se v té době účastnili plemenitby, jen s obtížemi předávalo dohasínající pochodeň plemene dalším generacím. Na živu zůstalo jen pár „papírových“ psů a fen. V tak špatném stavu se plemeno nikdy předtím nenalézalo.

Naděje svitla na počátku 90. let, kdy se podařilo najít několik dalších zvířat. Majitelé společnými silami překonali počáteční nezdary a dostali tak plemeno z nejhoršího. První fena použitá ke snížení příbuznosti byla kříženka bigla jménem Cilka. Dále pak byl přikřížený malý münsterlandský ohař Don z Levíku a náhodní kříženci Ben a Kerberos.

Za zakladatele plemene se považuje pes, kterého má v rodokmenu dnes snad každý český strakatý pes, i když už ne třeba úplně viditelně. Je jím Argo STRÍBŘECKÝ RYBNÍK, nar. 4. 8. 1989, N Reg/CSP/258/89/93, jehož posudek zní: středně velký, dobře tečkovaný, robustní, chybí oba dolní P4, srst krátká, barva černo-žluto-bílá, CAC, Klubový vítěz.

Připomíná krásného voříška...

Myslíte si, že se díváte na krásného a barevně zajímavého voříška a ejhle. Ono je to plemeno s rodokmenem a jeho hrdý majitel vám o něm začne okamžitě vyprávět. Ano, řeč je o českém strakatém psu, který je třibarevný a středně velký na první pohled opravdu připomínající spíše voříška. Má vyváženou lehčí konstituci mírně obdélníkového tělesného rámce. Dle platného standardu jsou velice důležité tři proporce. Délka trupu musí tvořit 110 -120 % výšky v kohoutku. Hloubka hrudníku tvoří 50 % výšky v kohoutku a délka hlavy tvoří 40 % kohoutkové výšky. Hlava je lehká, klínovitého tvaru s nevýrazným stopem. Čenichová partie je stejně dlouhá jako mozkovna. Nosní houba je u černo-žluto-bílých jedinců černá a u hnědo-žluto-bílých hnědá. Z výrazu hlavy by mělo být na první pohled patrné, zda se jedná o psa nebo fenku. Skus je pravidelný a nůžkový. U českého strakatého psa je typické, že občas chybí nějaký zub. Jde-li se o premolár či molár, nejedná se o vadu vylučující z chovu. Barva očí se odlišuje podle zbarvení srsti. U černo-žluto-bílých jedinců jsou tmavohnědé, u hnědo-žluto-bílých je barva očí světlejší. Poměrně malé uši ve tvaru V jsou klopené...

CELÝ ČLÁNEK SI MŮŽETE PŘEČÍST NA WEBU KINOLOGICKÉHO INTERNETOVÉHO MAGAZINU ECANIS.CZ → <https://www.ecanis.cz/clanky/cesky-strakaty-pes-je-vesely-a-vyjimecne-pratel-sky-2813.html>

eCanis.cz

CO VŠE JSME DOKÁZALI

Podzimní výstava Ostružno

10. 9. 2023 - Posuzovala: Ing. Alena Košťálová

	třída	jméno psa	hodnocení
psi	dorost	Generál z Akátového hájku	VN1
	mladých	Ash z Tajemného lesa	V1, CAJC
	mezitřída	Greg z Luční ulice	V1, CAC, KV, BOS
	mezitřída	Antonín Prosecká tlapka	V2, rez. CAC
	mezitřída	Marwin ze Zlatého Lankastru	odstoupil
	otevřená	Agio z Lešanské zahrady	V1, CAC
	otevřená	Deeno u Melluzinky	VD2
	otevřená	Enzo z Kraje Thurn Taxisů	VD3
	otevřená	Arsenus Aurum momentum	nepřítomen
	vítězů	Felix Zlatičko	V1, CAC
	vítězů	Bao Baisha	V2, rez. CAC
	veteránů	Canabis Bonasa Sorbus	V1
	štěňata	Bonanza Ginadi	VN1, nejlepší štěně
	dorost	Granulka z Akátové hájku	VN1, nejlepší dorost
	mladých	Bessie z Horského předměstí	V1, CAJC, BOJ, BOB
	mladých	Fidorka z Lešanské zahrady	V2
	mladých	Ember Balmarti	V3
	mladých	Gema z Luční ulice	VD4
mladých	Elberta z Lešanské zahrady	VD	
mladých	Gora z Luční ulice	nepřítomna	
feny	mezitřída	Antonie Holubovský voříšek	V1, CAC
	mezitřída	Artemis ze Strakaté pavučinky	V2
	mezitřída	Aura ze Strakaté pavučinky	V3
	mezitřída	Bia z Hanylendu	V4
	otevřená	Noemi Libachar	V1, CAC, KV
	otevřená	Diana Strakatý kámoš	V2, rez. CAC
	otevřená	Catara u Melluzinky	V3
	otevřená	Lucky ze Zlatého Lankastru	V4
	otevřená	Cirra u Melluzinky	V
	otevřená	Feferonka z Akátového hájku	V
	otevřená	Almandina Ginadi	VD
	otevřená	Artemis Láska moje	VD
	otevřená	Esterka z Lešanské zahrady	VD
	otevřená	Glorie ze Strakatého dvorku	VD
	otevřená	Chiméra Bonasa Sorbus	VD
	otevřená	Bublina Áduhart	nepřítomna
	pracovní	Elegie Nella Belavia	V1, CAC
	vítězů	Ebba Nella Belavia	V1, CAC
	vítězů	Aranka Strakatá packa	V2, rez. CAC
	veteránů	Čtislávka Zlatičko	V1, BOV
	veteránů	Dřípatka Vrtichvost z usedlosti	V2

Greg z Luční ulice - V1, CAC, KV, BOS

Bessie z Horského předměstí - V1, CAC, BOJ, BOB

Čtislávka Zlatičko - V1, BOV

Bonanza Ginadi - VN1, nejlepší štěně

CO VŠE JSME DOKÁZALI

Složené zkoušky

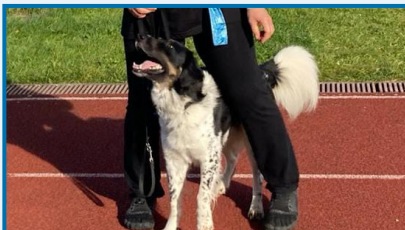

Berta Strašecká packa

Zkouška:
NW-N2

Psovod:
Dana Vaňourková

NOSEWORK

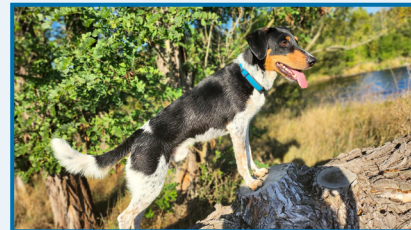

Bao Baisha

Zkouška:
ZPU1

Psovod:
Draga Klimentová

POSLEŠNOST

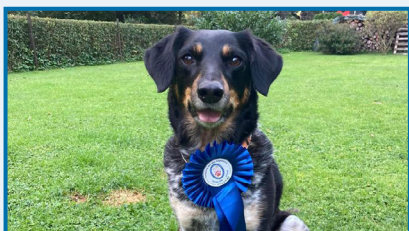

Lucas ze Zlatého Lankastru

Zkouška:
ZZZ - plocha

Psovod:
Alena Šilhavá

ZÁCHRANAŘINA

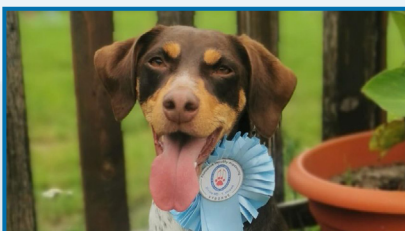

Holka Dakam

Zkouška:
HtM1 - MoD1

Psovod:
Štěpka Míková

DOG DANCING

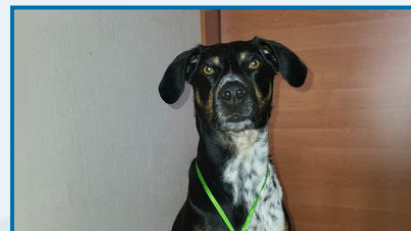

Ebba Nella Belavia

Zkouška:
MD1

Psovod:
Dita Grusová

DOG DANCING

Gimi ze Strakatého kožíšku

Zkouška:
RO-2

Psovod:
Iveta Kučerová

RALLY OBEEDIENCE

VÝZVY

Hledá se nový domov pro dvě feny ČSP

Pěkný den, koncem září jsme vás upozorňovali na kauzu chovatelky z Roštění nedaleko Holešova na Kroměřížsku. Psi a další zvířata u ní žila v nevyhovujících podmínkách a proto je také inspektoři Státní veterinární správy chovatelce odebrali. Více informací naleznete např. [v článku na Novinky.cz](#)

Jak jsme vám psali, někteří odebraní psi poté skončili v útulku v Kroměříži, mezi nimi i dvě feny českého strakatého psa, Hyantha (11 let) a Chiquita (10 let) Rubínový květ. Feny jsou v dobrém stavu, jsme v kontaktu s útulkem i s obcí s rozšířenou působností, která má celou záležitost nyní na starosti. Je škoda, že jsou feny stále v útulku, snažíme se jim aktivně pomoci. Podle dostupných informací se jejich majitelka o ně nebude v případě navrácení schopna adekvátně postarat a proto opět hrozí v budoucnu podobný problém. V současnou chvíli majitelka psů (zatím ústně) přislíbila, že feny uvolní k adopci.

Našel by se mezi vámi či mezi vašimi přáteli někdo, kdo by byl schopen některé z fen nabídnout trvalé přístřeší/osvojení? Hledáme někoho, kdo má prostor a kapacity pomoci podobně, jako před časem v případě feny Venušky, kterou si osvojila jedna ze členek Spolku.

Ozvěte se nám s jakýmkoli dotazy. Děkuji. S přátelským pozdravem, Milan Kouřil a výbor Spolku ČSP

CHOVATELSKÉ OKÉNKO

Nakryté feny

k 30. 09. 2023

č.	matka	otec	datum krytí	předpokl. datum porodu	předpokl. datum odběru	vrh + chovatelská stanice.
1.	Isurry ze Zlatého Lankastru	Dragon Berkast	06. 08. 2023	08. 10. 2023	27. 11. 2023	N ze Zlatého Lankastru
2.	Blue Sem tam Kladně	Bao Baisha	06. 08. 2023	08. 10. 2023	27. 11. 2023	F Sem tam Kladně
3.	Feferonka z Akátového hájku	Ardy Beskydská tlapka	14. 08. 2023	16. 10. 2023	05. 11. 2023	A u Hanče a Vrbaty

Narozené vrhy

v období 12. 06. 2023 až 30. 09. 2023

č.	vrh + ch. st. celkem štěňat (psi/feny) reg. Čísla	datum narození	matka otec	gen.	Fx KZP	jména
10.	A Libachar 2 (2/0) 3090-3091	26. 06. 2023	Oliva Libachar Jupiter Dakam	F22	0,95 % 93,33 %	Andy, Arny
11.	A Felix Anima 6 (3/3) 3092-3097	08. 08. 2023	Briza ze Strakaté louky Dundee od Milníku 05	F22	1,86 % 96,67 %	Andy, Artemis (hk), Arty, Aika (hk), Aiwa (hk), Ayla (hk)
12.	A Bella Beskyd 9 (7/2) 3098-3106	27. 08. 2023	Cecílie Sem tam Kladně Dick Berkast	F21	0 % 100 %	Airon (čd), Alvin (čd), Apolo, Ares, Airis, Akiko, Arian (čd), Atom, Axel
13.	B od Netolického potoka 9 (3/6) 3060-3066	30. 08. 2023	Bagheera Dobrovodská hvězda Eximius Varius LeaWil	F21	0 % 100 %	Benny, Bingo, Bruno, Bea, Beltine, Bětka, Bonnie
14.	Q Bonasa Sorbus 7 (4/3) 3019-3027	05. 09. 2023	Jeřabina Bonasa Sorbus Bruce Black z Hrabětova panství	F23	0 % 100 %	Quebracho (hd), Quedius (hd), Quercus (čd), Quinte (hd), Querula (čd), Quillaja (hd), Quinoa (hd)
15.	E z Chotěšovského dvora 6 (2/4)	07. 09. 2023	Cesmínka z Chotěšovského dvora Cipísek Zli-Rů	F20	2,81 % 93,33 %	Eskymák, Evian, Ebi, Elen, Elza, Emička
16.	C Áduhart 4 (1/3)	21. 09. 2023	Berka České kouzlo Damián z Akátového hájku	F21	5,37 % 83,33 %	Cukr, Cass, Cato, Cink
17.	Č z Údolí Blanice 5 (2/3)	28. 08. 2023	Cyra z Údolí Blanice Ilex Bonasa Sorbus	F22	0 % 96,67 %	Čardáš, Česnek, Čabajka, Čekanka, Činka

Bonitace Ostružno

10. 09. 2023 Ostružno, Bonitovale: Mgr. Alena Košťálová

ANTONIE HOLUBOVSKÝ VOŘÍŠEK

Pohlaví:	FENA	Skus: NŮŽKOVÝ
Výška:	47,5 cm	Chrup: ÚPLNÝ
Hmotnost:	12,9 kg	Chybí zuby: 0
Nadprstí:	9 cm	DKK: B
Barva:	ČŽB	LP: 1/1
Srst:	DLOUHÁ	Výstava: V1, CAC

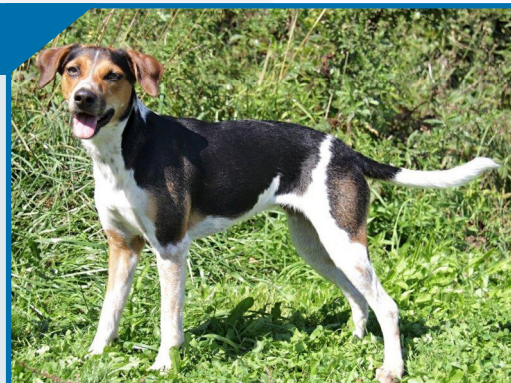
ANTONÍN PROSECKÁ TLAPKA

Pohlaví:	PES	Skus: NŮŽKOVÝ
Výška:	46 cm	Chrup: ÚPLNÝ
Hmotnost:	16,2 kg	Chybí zuby: 0
Nadprstí:	10 cm	DKK: A
Barva:	HŽB	LP: 1/1
Srst:	KRÁTKÁ	Výstava: V2, rez. CAC

AURA ZE STRAKATÉ PAVUČINKY

Pohlaví:	FENA	Skus: NŮŽKOVÝ
Výška:	46 cm	Chrup: ÚPLNÝ
Hmotnost:	13,3 kg	Chybí zuby: 0
Nadprstí:	9 cm	DKK: A
Barva:	ČŽB	LP: 0/0
Srst:	KRÁTKÁ	Výstava: V1, CAJC

BUBLINA ÁDUHART

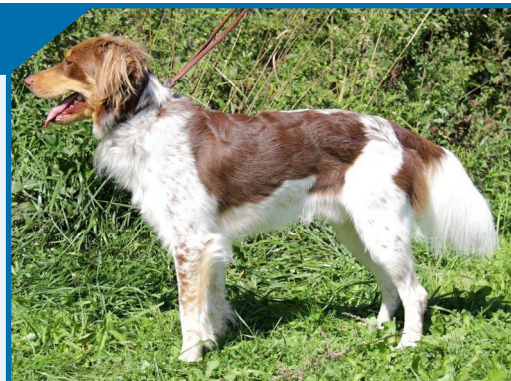
Pohlaví:	FENA	Skus: NŮŽKOVÝ
Výška:	43 cm	Chrup: ÚPLNÝ
Hmotnost:	10,7 kg	Chybí zuby: 0
Nadprstí:	8 cm	DKK: B
Barva:	ČŽB	LP: 1/1
Srst:	KRÁTKÁ	Výstava: V2

CHOVATELSKÉ OKÉNKO

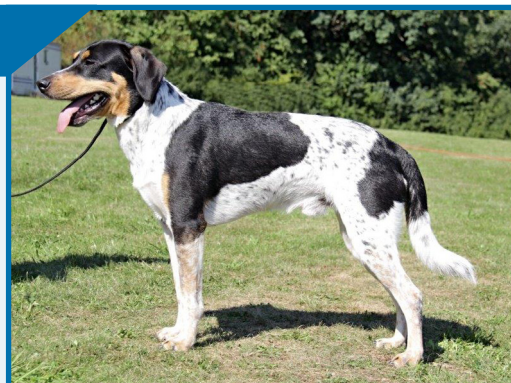
ESTRAGON Z LEŠANSKÉ ZAHRADY

Pohlaví:	PES	Skus: NŮŽKOVÝ
Výška:	50 cm	Chrup: ÚPLNÝ
Hmotnost:	14,7 kg	Chybí zuby: 0
Nadprstí:	10,5 cm	DKK: A
Barva:	HŽB	LP: 0/0
Srst:	DLOUHÁ	Výstava: VD3

GREG Z LUČNÍ ULICE

Pohlaví:	PES	Skus: NŮŽKOVÝ
Výška:	51 cm	Chrup: ÚPLNÝ
Hmotnost:	17,0 kg	Chybí zuby: 0
Nadprstí:	10 cm	DKK: A
Barva:	ČŽB	LP: 0/0
Srst:	KRÁTKÁ	Výstava: V1, CAC, KV, BOS

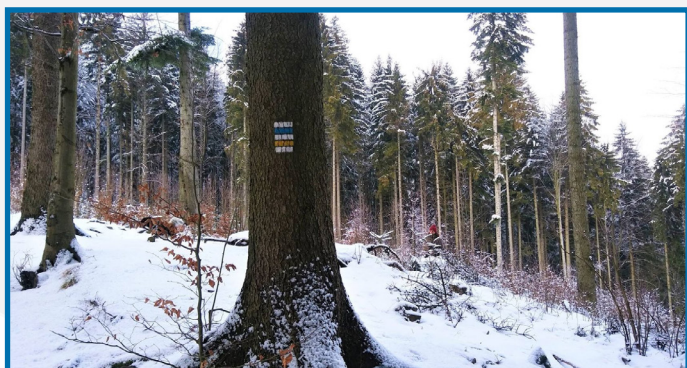
LUCKY ZE ZLATÉHO LANKASTRU

Pohlaví:	FENA	Skus: NŮŽKOVÝ
Výška:	44 cm	Chrup: ÚPLNÝ
Hmotnost:	13,3 kg	Chybí zuby: 0
Nadprstí:	9 cm	DKK: D
Barva:	ČŽB	LP: 0/1
Srst:	DLOUHÁ	Výstava: V4

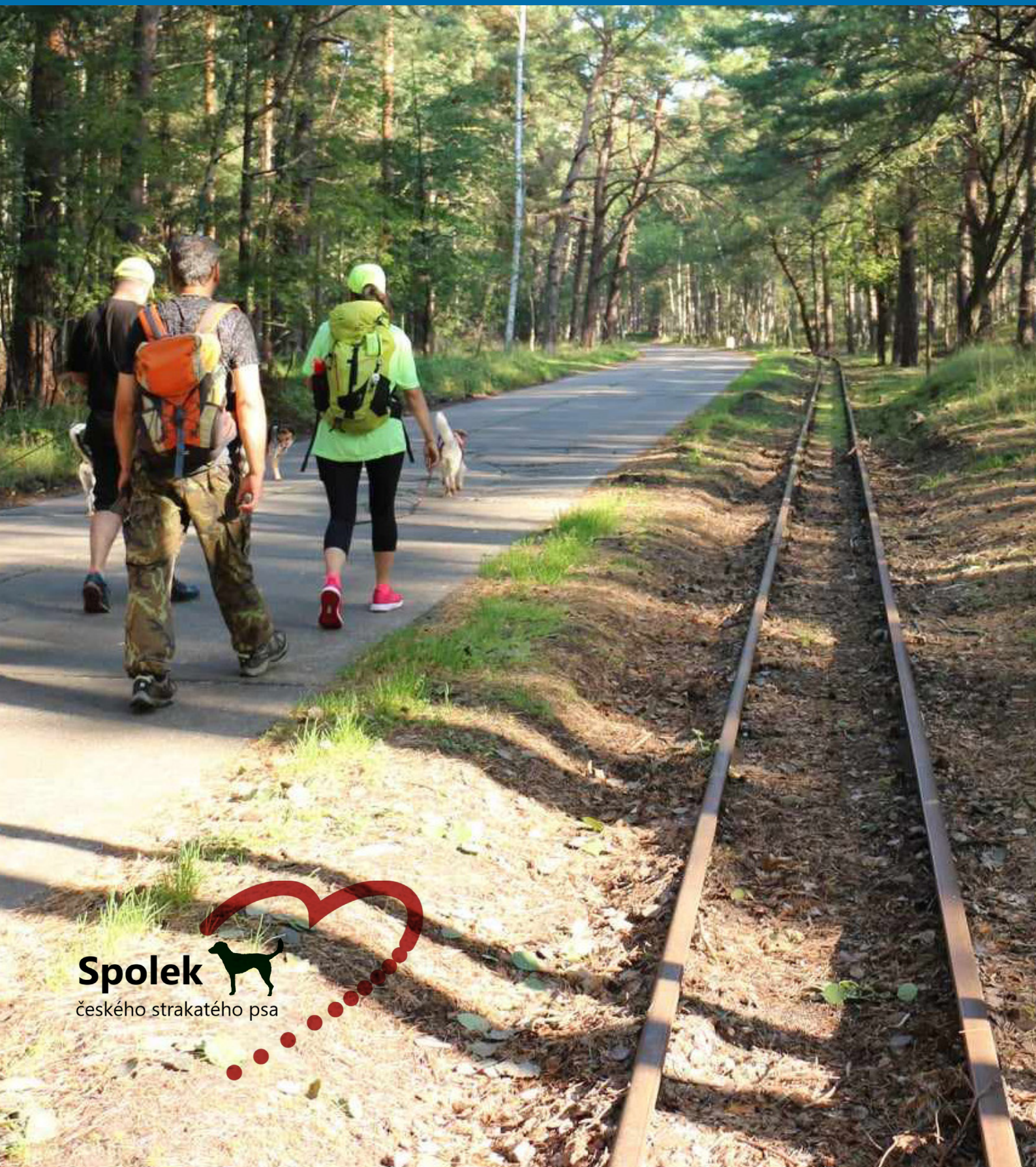
ZÁBAVA

Najdi strakáče

DALŠÍ STRAKATÝ E-ZPRAVODAJ VYJDE V ÚNORU 2024

UZÁVĚRKA PRO NADCHÁZEJÍCÍ ČÍSLO JE 31. LEDNA

Spolek
českého strakatého psa

